

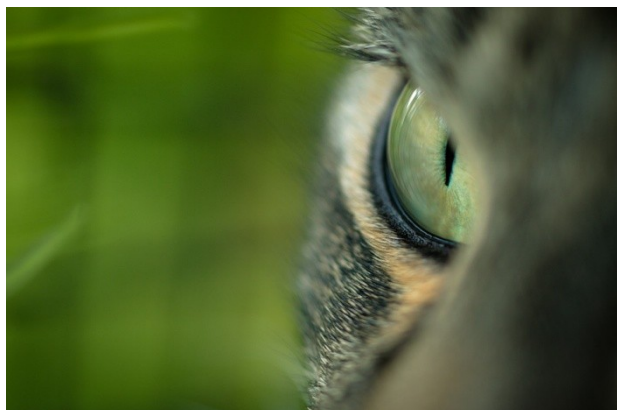
Νατάσα Αβούρη: «Δεν έχω εισιτήριο»

Δεν έχω εισιτήριο. «Βιάζομαι, έχω παράσταση», θα του πω. «Ας προλάβαινες», θα μου πει. «Έχω να έρθω στην Ελλάδα χρόνια», θα του πω... «Σιγά τον Ευρωπαίο!», θα μου πει. Άντε να εξηγήσεις σε Έλληνα δημοσιοϋπαλληλίσκο ποιος είσαι. Πέντε στάσεις ακόμα για Μέγαρο.... Ρώμη, Άμστερνταμ, Παρίσι, Κοπεγχάγη! Η Αθήνα δεν ήταν στα σχέδιά μου. Ούτε το να μη βρω ταξί. Αλλά τι περιμένεις από χώρα που... Τέσσερις στάσεις. Αμάν, ελεγκτής; Α, όχι, επιβάτης... Πώς αντέχουν τις λακκούβες; Πάλι φρενάρισμα; Σιγά κυρά μου την τσάντα σου, ξέρεις πόσο κοστίζει η βιόλα; Α, θέση! Γρήγορα, πριν κάτσει η γριά. Πού είναι το μαντίλι μου; Ανυπόφορη μπόχα! Τρεις στάσεις. Δεν είναι το πρόστιμο, σιγά.... Το ρεζιλίκι όμως; Τα κουτσομπολιά της ορχήστρας; Όχι, επ' ουδενί λόγω! Σκάω εδώ μέσα! Άντε, προχώρατε! Φανάρι... Δύο στάσεις. Κι άλλοι από δαύτους ανέβηκαν. Πακιστανοί, Ινδοί, νέγροι... Τι είν' αυτός; Και βιολιτζής ζητιάνος τώρα; Δεν μπορώ, θα σκάσω! Πλησιάζει. Φύγε, δεν έχω ψιλά. Μη, μη μ' ακουμπάς! Ω Θεέ, δεν ακούει! Ζαλίζομαι. Να σηκωθώ! Πάλι κοντά έρχεται. Τι θες; Μία στάση. Κατεβαίνει. Ευτυχώς! Ωχ! Ελεγκτής! Τώρα; Για μια στάση; Θα λιποθυμήσω! Πάλι ο ζητιάνος;! Γιατί ξανάρχεται; Σκύβει προς το μέρος μου! Τι...

«Πάρε, συνάδελφε, το εισιτήριο. Και καλή δουλειά!»

Πατρίτσια Αΐβαλή: Τραύματα

Με λένε Παναγιώτα. Στην άθλια ζωή μου, αυτό το όνομα έμεινε• τα υπόλοιπα σκόρπισαν παρέα με τα χρόνια μου. Ο πόνος στο αριστερό μου πόδι είναι αληθινός κι ο πυρετός το ίδιο. Βρέχει λυπηρά. Στο λαιμό μου φοράω ένα κόκκινο κολιέ από πέρλες. Δεν θυμάμαι πώς βρέθηκα σ' αυτή την ορφανή κατάσταση.

Κάθομαι να στεγνώσω στην είσοδο μιας πολυκατοικίας, ποιος θα δώσει σημασία εξάλλου σ' ένα βρώμικο παρατημένο; Η μάνα μου δεν βγήκε να με ψάξει. Λουφάζω στα σκαλιά. Πόσο άρρωστη αισθάνομαι... Ένα νεαρό κορίτσι αλαφροπατεί, «Τι κάνεις εδώ έξω; Εσύ τρέμεις», με παίρνει αγκαλιά και ανεβαίνουμε πάνω.. «Προς το παρόν, φαγητό και ξεκούραση» μου ψιθυρίζει στ' αυτή. Μια πετσέτα με σκουπίζει τρυφερά κι ένα τραγούδι με ταΐζει. Τη νύχτα εκείνη, με σκέπασε με τις χούφτες της επειδή φοβόμουν τα ουρλιαχτά στο κεφάλι μου.

[...]

Οι εποχές φεύγουν, εγώ – με σπασμένο πόδι και στραβό κορμί από σκουριασμένες πληγές– μένω μ' εκείνη που κρύβει τραυματισμένη ψυχή. Αφουγκραζόμαστε την καθημερινότητα υπομονετικά, τα σμαραγδένια μας μάτια λύνουν γόρδιους δεσμούς, οι καρδιές μας ταυτίζονται ρυθμικά.

Κάθε φορά που δεν θέλω να φάω, με μαλώνει τρυφερά: «όχι πεταμένες μπουκίτσες, άλλα γατάκια που δεν τα πήρε κανείς, πεθαίνουν απ' την πείνα στους δρόμους...»

Λουκάς Αθανασίου: Ο "ταχυδρόμος"

Οι συνάδελφοι τού είχαν δώσει το προσωνύμιο «ταχυδρόμος». Δεν αναφερόταν σε ανώτερους, παρά μόνο στον Θεό.

Τρία χρόνια στη Σχολή, τέσσερα στην Ψυχολογία, για να οργώνει δρόμους, μ' ένα πηλήκιο παραμάσχαλα, και να θερίζει ζωές.

Έμπαινε σε φωτισμένα σπίτια κι άφηνε πίσω του ερειπιώνες. Όσοι ανύποπτοι τον καλωσόριζαν, κινούσαν για την άβυσσο, ανεπιστρεπτί.

Ήταν ο μόνος που δεν μπλέχτηκε ποτέ σε έρευνες, ανακρίσεις, δεν ήξερε να κάνει ερωτήσεις. Μόνο αναγγελίες. Οι πιο αναπόδραστες αναγγελίες του Σώματος. Μια επιβεβαίωση στοιχείων, έπειτα δύο λέξεις κι οι γειτονιές αντηχούσαν κραυγές κι αναφιλητά.

Επί δέκα χρόνια έσπερνε το πένθος σε χιλιάδες ανυποψίαστους. Αν ήξεραν, θα τον απέφευγαν όπως ο διάολος το λιβάνι.

Όμως, τώρα ο έκπτωτος άγγελος είχε τρυπώσει στον ημερήσιο φάκελο των αγγελτηρίων. Διαβάζοντας το όνομα νόμιζε πως το αίμα έπαψε να κυλά στις φλέβες του.

Το θύμα είχε βρεθεί τεμαχισμένο αφού πρώτα έκανε ένα δροσερό μπάνιο σε οξύ. Καλή και προσεκτική δουλειά, δεν άφηνε εύκολα περιθώρια για αναγνώριση, εκτός από το κινητό που βρέθηκε διαλυμένο, λίγα χιλιόμετρα μακριά. Φίλους, παιδιά, σκυλιά δεν είχε, μόνο μια ερωμένη που του τηλεφωνούσε σχεδόν κάθε βράδυ, στα κρυφά.

Αυτή έπρεπε τώρα να ενημερωθεί και να τον αναγνωρίσει.

Ύστερα, όφειλε ν' απολογηθεί και στον «ταχυδρόμο».

Αλίκη Αργυροπούλου: Ο φόβος

Πλησίαζε στο σπίτι της, το σπίτι της απελπισίας και του ψυχικού της μαρασμού. Το φεγγαρόφωτο έλουζε την φρεσκοβαμμένη αυλή. Σταμάτησε απότομα και το βλέμμα της ταξίδεψε, μέχρι εκεί που μπορούσε να διακρίνει. Δεν φοβόταν την βαθιά νύχτα, άλλον είχε συνηθίσει να φοβάται. Τι κρίμα! Και όμως τον είχε αγαπήσει κάποτε...

Μπαίνοντας μέσα άκουσε το τριζοβόλισμα και τον ωραίο ήχο των ξύλων που καίγονταν ανακατεμένα με κληματόβεργες και ζέσταιναν την κάμαρη με τις πύρινες τους γλώσσες.

Στάθηκε και θαύμασε την ομορφάδα αυτή. Ήταν μόνη και μπορούσε να ηρεμήσει για λίγο. Γύρισε τις σκέψεις της σε στιγμές που θα την πλημμύριζαν από χαρά και ευτυχία, να ξαναζήσει έστω και μια στιγμή, την παλιά της παιδική αγάπη, τον πρώτο της έρωτα. Χαμογέλασε. Λίγο έλειπε να αρχίσει να τραγουδάει ...

Η πόρτα άνοιξε με πάταγο. Αναπήδησε τρομαγμένη. Μαζεύτηκε σε μια γωνιά για να μην τη δει... Άκουσε τις φωνές του και τις φοβέρες του, συνοδευμένες από τις συνήθειες βρισιές του... Σταμάτησε ακόμη και να αναπνέει. Ο φόβος φούντωσε μέσα της. Προσπάθησε να προσευχηθεί. 'Παναγιά μου, σώσε με!' πρόλαβε να πει - και λιποθύμησε.

Η ζωή εξακολουθούσε το δρόμο της. Ποιος να ξέρει ποτέ τι θα του τύχει;

Άννα Αφεντουλίδου: Ιστορία με λύκο

Η μητέρα με κουβάλησε σ' αυτό το βαρετό καμένο δάσος. Να προσέχω τη γιαγιά, που είναι άρρωστη. Εγώ μάζευα βότσαλα, ενώ εκείνη φορούσε το κόκκινο καπέλο που της χάρισες. Ξεχνούσε ότι ο λύκος ήταν για μένα. Της άρεσε που ήσουν μορφωμένος και ήξερες να περιμένεις. Κρυβόμουν πίσω απ' τα δέντρα και σας άκουγα. Μια χοντρή γυναίκα φρόντιζε τη γιαγιά κι όταν μαγεύρευε, εγώ κοίταζα τις ιδρωμένες της μασχάλες.

Εκείνο το βράδυ το φεγγάρι ήταν φωτεινό, η μητέρα είχε αίμα και κοιμήθηκε νωρίς. Καθόσουν στον βράχο κι έπινες. Μύριζες, όπως ο πατέρας μου, καφενείο.

-Τι θέλεις, μικρή;

Έπεσα στο ποτάμι με τα ρούχα. Φώναξες, αλλά όχι δυνατά. Βγήκα αμέσως και έβγαλα το βρεγμένο μου φόρεμα. Τα μάτια σου γυάλισαν, όπως του λύκου.

-Έλα, να σου δείξω τα βότσαλά μου, είπα.

Πίσω απ' το σπίτι σε μια στοίβα καμένα, έβγαλα το τενεκεδένιο κουτί.

-Είναι όλα σπασμένα, είπες.

-Αυτά δεν τα θέλει κανείς.

Λαχάνιασες. Ακούμπησα πάνω σου, όπως εκείνη. Μετά γέμισα χώματα.
Ήσουν βαρύς, δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Σκεφτόμουν να κόψω την
κοιλιά σου και να ράψω μέσα τα βότσαλα.

Όχι, όχι, έλεγες. Αλλά δεν μπορούσες να ξεκολλήσεις. Τόσο μορφωμένος κι
ακόμα δεν είχες μάθει. Σ' αυτό το κυνήγι δεν γλιτώνει κανείς.

Ελένη Βελέντζα: Φθόγγοι του ίσκιου

Άρχισε να μιλά κοφτά, κι όχι ερήμην της αποφθεγματικά, για τη ζωή της. Όλα αυτά όταν μείναμε μόνες κάτω απ' τις φυλλωσιές της αυλής του αιωνόβιου καφενείου, «κι επειδή είσαι γυναίκα», μου εξήγησε. Στάθηκε κυρίως σ' εκείνο το ταξίδι με το πλοίο, πρώτη της φορά τόσο κοντά στη θάλασσα. Αφού τριγύρισε για ώρες στο κατάστρωμα, έπιασε με τα χέρια της την κουπαστή. Το ακούμπισμα την έκανε να θυμηθεί: « είχα δυο χέρια ». Ανέβασε ένα βήμα. Κι άλλο ένα. Σκέφτηκε να 'δινε τη ζωή της στα κύματα. Ύστερα –σαν με άλμα λογικό– απόσωσε την διήγηση: «πόσο μικρό θελήσανε τον κόσμο μας, παιδί μου». Το βλέμμα της, εύθραυστα αγέρωχο, όπως μόνο τα βλέμματα των γερόντων, άστραψε, καθώς τα βλέφαρα έκλειναν για δυο στιγμές κάτω από τον αυγουστιάτικο ίσκιο. Φαινότανε για χρόνια απροσπέλαστη. Και κουρασμένη.

Το απόφθεγμα κρύβει μέσα του την νοσταλγία του έπους¹, θυμήθηκα να διαβάζω κάποτε. Ναι, την έχω νοιώσει αυτή την νοσταλγία που στο παρόν της τόσο βαθιά μοιάζει με την σιγουριά ενός ακλόνητου ανθρώπινου πατήματος σε μίαν σχεδόν μεταφυσική γη. Σ' εκείνην, σκέφτηκα, έδωσε κάποτε μια καίριας σημασίας δύναμη.

Και το έπος τώρα, ενώπιόν μου: η απόφαση να ζήσει.

1Κ.Μαυρουδής, *Η αθανασία των σκύλων*, εκδόσεις Πόλις, 2014.

Κατίνα Βλάχου: Ευγνωμοσύνη

Πέρασαν δίπλα μου ήσυχα, σαν να πήγαιναν περίπατο. Εκείνη στα σαράντα κρατούσε το αγόρι από το χέρι. Ήταν δεν ήταν πέντε το παιδί. Σταμάτησαν δύο μνήματα πιο πέρα. Τους έκρυβε ο κορμός από ένα κυπαρίσσι κι άκουγα μόνο τις κουβέντες της μητέρας.

-Ναι, εδώ είναι τώρα ο μπαμπάς.

.....

-Ναι, εδώ. Θα φέρνουμε λουλούδια, θα ανάβουμε και το κεράκι...

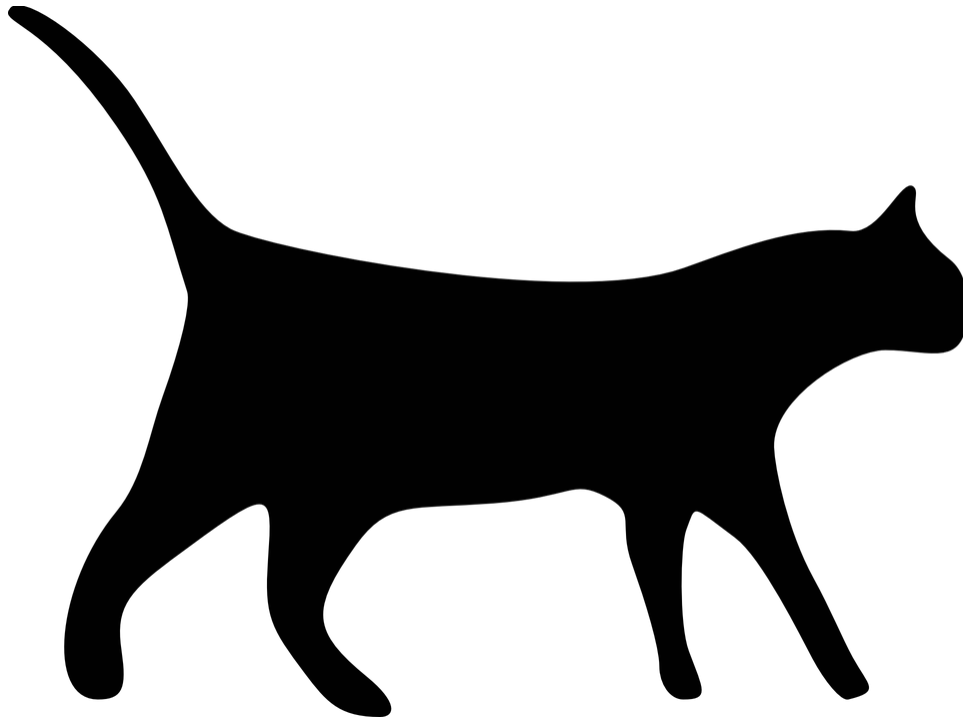
.....

-Μα, βέβαια, ό, τι θέλεις να του πεις.

Πέρασε κάποιο λεπτό σιωπής.

Άκουσα ύστερα την παιδική φωνή να τραγουδάει: «φεγγαράκι μου λαμπρό...». Έλιωσε μέσα μου κάτι βαρύ, παλιό και μαύρο. Εμένα ούτε στην κηδεία δεν με είχαν πάρει, κι ας ήμουν έντεκα όταν πέθανε ο πατέρας. Πενήντα χρόνια έχουν περάσει κι αξόδευτο το πένθος μου ακόμα. Περίμενα να φύγουν πρώτα εκείνοι. Ήσυχα όπως ήρθαν, πιασμένοι χέρι χέρι, με προσπέρασαν. Πήγα ύστερα να δω το μνήμα. Ετών 49, πριν ένα μήνα. Μια παιδική ζωγραφιά αδέξια ακουμπισμένη στο μάρμαρο έγραφε «για τον μπαμπά μου». Έκλαψα από ανακούφιση κι ευγνωμοσύνη. Σ' αυτή τη μάνα θα ήθελα να αφήσω ένα σημείωμα θαυμασμού και αγάπης αλλά δεν τόλμησα να μπω αδιάκριτα στον ξένο πόνο. Ένα ευχαριστώ, ένα μπράβο θα της τα χρωστάω πάντα, όπως και το παιδί της, υποθέτω, όταν μεγαλώσει.

Κώστας Γαλανάκης: Τὸ ἀγαπημένο σου

Ἐάν ὅλα πῆγαν κατ' εὐχὴν, τώρα θὰ πρέπει νὰ κοιτᾷς αὐτὸ τὸ γράμμα. Τι νὰ πρωτοδιαλέξω νὰ σοῦ γράψω μέσα σὲ τόσο λίγο χρόνο; Τί νὰ ἀποκλείσω σὰν νὰ μὴν ἔγινε ποτέ; Ποιὰ πρωινά μας παιχνιδίσματα νὰ σκεπτάσω ἕως πνιγμοῦ μὲ τὸ σεντόνι τῆς σιωπῆς καὶ ποιές βραδινές μας περιπλανήσεις νὰ κρύψω στὶς σκοτεινές παρόδους τῆς πόλης ποὺ σὲ γέννησε; Ἀνάμεσα σὲ αὐτὲς τὶς ἀράδες, βλέπω τὰ ἴχνη σου. Ἀδρὲς ἀμυχὲς πάνω στοὺς βραχίονές μου μαρτυροῦν τὸ πέρασμά σου. Τὰ θαμπά μου μάτια ἴσα ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ διακρίνουν πλέον τὴ σιλουέττα σου. Δὲν πᾶς κι ἐσύ πίσω, βέβαια! Μεγάλωσες, μεγαλώσαμε, σχεδὸν γεράσαμε πρὶν τὴν ὥρα μας... Σταματῶ. Ἀπαιτεῖται ἀξιοπρέπεια, δίχως μελοδράματα.

Ἐάν ὅλα πῆγαν κατ' εὐχὴν, ἀκόμα θὰ κοιτᾷς αὐτὸ τὸ γράμμα. Δὲ θὰ μπορεῖς νὰ τὸ διαβάσεις, μὰ ὅπωςδήποτε θὰ τὸ ἀντικρύξεις κι αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ. Θὰ 'ναι σὰν τὸν κώδικα Braille. Αὐτὸς ποὺ τὸν βλέπει δὲν τὸν διαβάζει κι αὐτὸς ποὺ τὸν διαβάζει δὲν τὸν βλέπει. (Ἄλλη μιὰ πρόχειρη σοφιστεία μου, ἀπὸ κεῖνες ποὺ πάντοτε σὲ ἀφῆναν παγερὰ ἀδιάφορη). Σταματῶ. Δὲν ἔχω καρδιά νὰ σοῦ γράψω ἄλλο.

Γλυκιά μου καὶ πανούργα γάτα, αὐτὸ ἦταν, φεύγω... Στὸ χαμηλότερο συρτάρι θὰ βρεῖς φαγητό· εἰτοίμασα τὸ ἀγαπημένο σου.

Γεωργία Γιαννιού: Λίγο πριν δύσει ο ήλιος

Στον πιο καυτό αυγουσιάτικο ήλιο, η ματιά μου χάνεται στον ορίζοντα ανάμεσα σε λαμπυρίζοντες ιριδισμούς της θάλασσας· ματιά θανάτου με ηχητικό χαλί τους νωχελικούς παφλασμούς του φλοίσβου και τον αγχώδη συριγμό των τζιτζικιών.

Ολόκληρο το σκηνικό, με τους δυο βραχίονες της χερσονήσου να περικλείουν τη θάλασσα σαν μήτρα, μοιάζει με σπασμένο τσόφλι που ορίζει την ύπαρξη.

Το δέρμα μου παίρνει φωτιά· κοκκινίζει και μετά συρρικνώνεται. Δεν πονάω. Σηκώνομαι αργά και βαδίζω προς τη θάλασσα. Οι πατούσες μου διακόπτουν τον φλοίσβο. Καθώς προχωρώ μέσα, όλο και πιο βαθειά, αισθάνομαι μια αόρατη λαδιά ν' απλώνεται γύρω μου.

Κολυμπώ γρήγορα, σα να θέλω να πιάσω τον ορίζοντα· να τον σπρώξω πιο πέρα και να πλατύνω τον κόσμο. Να τον σπάσω. Αγωνιώ μην με προλάβει η δύση. Αυτή, έτσι κι αλλιώς, χωρίζει τον ορίζοντα στα δύο, αλλά δεν διευρύνει τον κόσμο· την επόμενη μέρα, αυτός είναι πάλι εκεί. Σταθερός στα ίδια όρια, εκατοντάδες χιλιετίες. Αυτή η ιστορία πρέπει να τελειώσει... πριν δύσει ο ήλιος.

Φιλάνθη Γρηγορέα:Ιδανική η δανεική

Μάταια προσπαθούσε η Αργυρή να τους πείσει πως συμφέρον τους ήταν να πάει η ίδια και να ζητήσει από αυτόν ό,τι οι άλλοι φοβόντουσαν.

Η μπέρτα η βελούδινη, η μπλε, αυτή που η αδικοχαμένη κόρη του φορούσε κάθε φορά στη Μεγάλη Μάζωξη, έμενε κλειδωμένη στη κέδρινη ντουλάπα χωρίς να σκεπάζει κοριτσίστικα κορμιά, φτιαγμένα από μπαρούτι στομωμένο. Η Αργυρή το 'νιωθε πως αν τη δανειζόταν για 'κείνο το βράδυ, θα τον έκανε να τους δώσει αυτά που από καιρό τον παρακαλούσαν να τους ξαναγυρίσει, κατά πως όριζε το δίκιο το παλιό, το παραμερισμένο.

Όταν οι άλλοι πήγαν να βοηθήσουν την Ανιέζα, όπως της είχαν τάξει, η Αργυρή χώθηκε στο σπιτικό του, χωρίς κανείς να την υποψιαστεί. Άνοιξε τη ντουλάπα τη θεόρατη, άδραξε τη μπέρτα, την ίσιωσε στις πλάτες της και έγινε καπνός.

Μόλις πάνω στο άλογο ξεπρόβαλε, με τη μπέρτα ν'ανεμίζει μέσα στη νύχτα, ίδια σειρήνα της σελήνης, είπε όλα όσα ήθελαν τα μανταλωμένα στόματα τους να πουν. Κι ύστερα, η φωνή της σκάλωσε στ' αστέρια, να τους θυμίζει πως ξέπλυνε την υποταγή τους με το δικό της αίμα- καθώς η σφαίρα του διαπέρασε τη μπέρτα, τη βελούδινη, τη μπλε.

Άννα Γρίβα: Ο αχινός

Πάλι πάτησες αχινό. Πόσες φορές σου είπα να προσέχεις; Και τώρα τι κάνουμε; Δεν έχω τσιμπιδάκι ούτε καρφίτσα. «Έχεις νύχια» απαντάς. Είναι αλήθεια, τα νύχια μου έχουν μεγαλώσει. Προσπαθώ να τραβήξω το αγκάθι. Καταφέρνω να το βγάλω εύκολα. Το αίμα σου αναβλύζει απ' την ουλή. Έρχεται το γατάκι που βλέπουμε συχνά αραγμένο στη δίπλα ταβέρνα και το γλείφει. Το παίρνεις στα χέρια να το χαϊδέψεις, μα σου ξεφεύγει και σε γρατζουνά στο μπράτσο. Η γρατζουνιά λάμπει κάτω από τον ήλιο. Έρχεται μια μύγα και κάθεται πάνω. Παρατηρώ τα μάτια της. Είναι πράσινα και πολύπλοκα ωραία. Μα εσύ γαργαλιέσαι και τη σκοτώνεις. Υπνωτισμένη απ' το αίμα, δεν αντιστάθηκε. Το κορμί της διαλυμένο στο μπράτσο σου. Τότε βλέπω να κατεβαίνει πετώντας ο μεγάλος μαύρος γλάρος που στέκεται πάντα στην προκυμαία. Αστραπιαία αρπάζει τη νεκρή μύγα από πάνω σου, την καταπίνει μαζί με μια σταλιά απ' το αίμα σου και χάνεται πάλι στον ουρανό. «Για ένα μπάνιο ήρθαμε και σε κατασπάραξαν όλα τα ζώα» σου λέω γελώντας. Αλλά εσύ δεν γελάς. Φαίνεσαι εξουθενωμένος, καθώς οι τίγρεις, οι λεοπαρδάλεις και τα υπόλοιπα αιλουροειδή αρχίζουν να αχνοφαίνονται στο βάθος της παραλίας.

Ανθούλα Δανιήλ: Την ημέρα που η θάλασσα ούρλιαζε

Μια μέρα που η θάλασσα ηχήεσσα, βροντόεσσα, αφρόεσσα και λίαν τεταραγμένη ξεσπούσε τη μανία της με λύσσα πάνω μου και στα υπάρχοντά μου, η ομπρέλα μου δεμένη, στην άμμο καρφωμένη, έμοιαζε με πλεύσιμο ανυπόμονο που δεν το άφηνα να σαλπάρει. Καλά ασφαλισμένη. Κι εγώ, σαν καθιστό ακρόπρωρο, ατένιζα τον κόλπο τον αφρώδη. Το πρόσωπο σαν Σφίγγας προτεταμένο, στον άνεμο αφημένο. Τα μαγκόπαιδα έκαναν βουτιές, στο κύμα τ' αγριεμένο κι εγώ – πάλι εγώ, μα πώς αλλιώς, εγώ, όχι η«άλλη»- απολάμβανα τον αέρα που με ξήλωνε και εξαΰλωνε, αγέρωχη ωστόσο, ώσπου φρατς το κάνει και το σκάει. Σπάνε τα ιστία, κόβονται οι κάβοι, τα σχοινία αιωρούνται σαν του χαρταετού την ουρά. Η ομπρέλα φεύγει, την αρπάζω απ' το κοντό, προσπαθώ να την κρατήσω και να κρατηθώ. Εκείνη αυτονομημένη, ομπρέλα με ψυχή θηριώδη, δίνει το παράδειγμα. Ανεβαίνει, ωραία γαλαζομπλέ, ριγέ και τραβάει την«άλλη» κοντά της. Ιπταμένη, πετάμενη και πεταμένη, από φόβο κι από δέοςπεθαμένη, ψηλά, κι η θάλασσα από κάτω αφρισμένη και πλατιά. Κι ενώ η «άλλη» έφευγε, παρέμενα εγώ από άνεμο και βότσαλα και φύκια και την άμμο στον βράχο μου δαρμένη... και τα παιδιά έκαναν βουτιές, στη θάλασσα τηναγριεμένη.

Γεωργία Δεληγιαννοπούλου: Ο ΓΑΤΟΣ Ο ΧΟΥ (θέμα για ένα παραμύθι)

Όλα τα παραμύθια, όπως και η ζωή, διαθέτουν μία αρχή, το Κενό, κι ένα τέλος, το Κενό, που είναι ο χώρος της δημιουργίας τους. Δε λέμε παραμύθια για να γεμίσουμε το Κενό, αλλά για να το λατρέψουμε, να το αναδείξουμε, ως όψη της ύπαρξής: μας - ακόμα κι όταν δεν είμαστε εμείς οι αφηγητές, αλλά το αφήγημα.

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας τρομαγμένος γάτος που τον λέγανε Χου κι ένα κορίτσι που τον συνάντησε τυχαία στην αυλή της. Αυτός «Χου!» και «Χου!», δεν την άφηνε να τον πλησιάσει, κι έτσι αποφάσισε να τον ημερέψει. Πράγματι, άρχισε να προσπαθεί. Σύντομα, στο άνοιγμα της πόρτας, με τεντωμένα αυτιά, να 'τος, ακίνητος σαν γλυπτό, ο Χου την περίμενε. Σήκωνε την ουρά και ταυτόχρονα έκανε «Χου!».

Δεν πρόλαβε να τον ημερέψει. Ένα βράδυ αργά τον άρπαξαν σκυλιά.

Το άλλο πρωί τον έθαβε στο χώμα. Κι ερχόταν μέσα της συνέχεια «Χου!» και «Χου!», ο ήχος του Χου. Μόλις έριξε και την τελευταία φτυαριά, το εννόησε:

-Καλέ μου Χου! «Χοῦς, Χοῦς», αυτό ομολογούσε ο τρόμος σου. Το κουβεράκι, το χωματάκι που μοσχομυρίζει!

Τίναξε το ρούχο της κι έφυγε να γυρίσει τον τροχό της καθημερινής ρουτίνας.

Μάρκος Δενδρινός: Αλς

Η θάλασσα φουρτουνιασμένη, οι ναύτες προσπαθούν να συγκρατήσουν το πλοίο, άλλοι στο τιμόνι που γυρίζει ανεξέλεγκτα κι άλλοι στα πανιά που μισοσκισμένα μοιάζουν περισσότερο με σημαίες ηττημένων στρατών. Οι μόνες ήρεμες οι δυο κοπέλες που σαν να μη συμβαίνει τίποτα κοιτάζονται στον καθρέπτη της καμπίνας τους και χτενίζουν με περισσή επιμέλεια η μια τις κατακόκκινες κασαρές μπουύκλες της κι η άλλη τα μακριά σαν δόρυ μαλλιά της, σαν να πρόκειται να συναντήσουν τον αγαπημένο τους. Ίσως άλλωστε πράγματι να τις περίμενε ο Πολύδωρος Άδης που ποθεί όλες τις όμορφες κόρες της γης και τις θέλει βασίλισσες πλάι του.

Οι Διόσκουροι ή ο Άι-Νικόλας άκουσε τις προσευχές των ναυτών κι η θάλασσα έγινε ήρεμη σα λάδι. Οι δυο φίλες, γεμάτες αυτοπεποίθηση ανέβηκαν με τα μακριά τους φορέματα πάνω στο κατάστρωμα. Κοίταξαν μακριά στον ορίζοντα. Ένα πειρατικό έκανε την εμφάνισή του. Δυο κανονιές έριξαν τις οβίδες τους λίγα μέτρα από το πλοίο. Εκείνες ψύχραιμες, αλλά και εκνευρισμένες από τις απανωτές κακοτυχίες, πήραν και πάλι τον δρόμο για την καμπίνα.

Το πειρατικό πλεύρισε την κορβέτα του πρίγκιπα κι όσο οι μάχες μαίνονταν στο κατάστρωμα εκείνες βυθίζονταν στη γλυκιά νάρκη της αυταρέσκειάς τους, σαν θεές που όλα τα στοιχεία είναι στα πόδια τους.

Πετρούλα Ζαχαράκη: Εξόριστοι

Περπατάω για ώρες, όμως τα βήματα δεν ξεμακραίνουν. Είναι σαν κάποιος να έχει θάψει τα πόδια μου στην ίδια χρονική στιγμή, σ' έναν τόπο εξόριστο που πρέπει να σκάψω για να σε βρω. Ξέρω πως είμαι μικρή για να σε τραβήξω. Να σε φέρω πίσω στην γειτονιά που μεγαλώσαμε. Εκεί που μοιραστήκαμε με τα χέρια μας στιγμές, που μόνο τα παιδιά ξέρουν ν' ανταλλάξουν.

Στο μπαλκόνι σου, έχουν χτιστεί φωλιές από δεκοχτούρες, που δείχνουν ξεκάθαρα πως ήρθαν για να μείνουν. Θα έλεγε κανείς, πως ήρθαν να κάνουν κατάληψη, τρώγοντας ψίχουλα από το περίσσειμα της ανοχής σου. Συρρέουν μιλιούνια, όμοιοι με απρόσκλητους μετανάστες, που διάλεξαν τυχαίο προορισμό για να εγκατασταθούν.

Βγαίνω έξω και τους φωνάζω « Να πάτε άλλου.. λάθος μέρος διαλέξατε ». Αρχίζουν να κρώζουν ακανόνιστα -επίτηδες για να με τρομάζουν, αλλά δεν θα τους περάσει. Τώρα θα τους δείξω. Πετάω πέτρες, μανταλάκια, αντικείμενα ότι βρίσκω μπροστά μου.

«Ο φίλος μου είναι εξόριστος κι εσείς θρασεείς εισβολείς καταπατάτε την ξένη ιδιοκτησία!»

Το κρώξιμο τους δυναμώνει, σχεδόν με ακουμπούν με τις λερωμένες τους φτερούγες. Θέλουν να με παρασύρουν μαζί τους στο κενό, όπως έκαναν μ' εκείνον. «Στο διάολο να πάτε! εγώ θα μείνω εδώ!!! Μ' ακούτε; Θα μείνω εδώ!!!»

Μπήκα στο σπίτι, κατέβασα το παντζούρι και κούρνιασα.

Γιούλη Ζαχαρίου: Αυτονόμηση

Τον φαντάστηκα ψηλό, ξερακιανό, λαϊκό παιδί, γέννημα θρέμμα Κερατσινιώτη. Τον έβαλα να δουλεύει στην υπηρεσία καθαρισμού φρεατίων και δεξαμενών του Δήμου και να ζει με τη μάνα του. Τον είπα Φώτη και, ειλικρινά, είχα τις καλύτερες προθέσεις απέναντι του.

Αποδείχτηκε ζορική περίπτωση λογοτεχνικού ήρωα. Αναποδογύριζε με το έτσι θέλω την ιστορία μου, έκοβε το νήμα της αφήγησης για να πει τα δικά του και γελούσε με την αγωνία μου για τις λέξεις. Στο τέλος, και ενώ έπαιρνε πια σαφώς το πάνω χέρι, είδα κι απόπειδα και μεθόδευσα μιαν ανατροπή στην πλοκή που λειτούργησε εναντίον του. Όταν έβαλα την τελευταία τελεία, χωρίσαμε αμήχανοι. Εκείνος μάλλον χολωμένος, εγώ με ανακούφιση. Ήμουν σίγουρος όμως ότι μας συνέδεε κάτι – τουλάχιστον μια συνηνοχή.

Τον συνάντησα δυο χρόνια αργότερα, περασμένα μεσάνυχτα, στην έρημη KnezMihailova, στο Βελιγράδι, να παίζει σαξόφωνο κάτω από ένα φανάρι. Τον πλησίασα ταραγμένος και στάθηκα στα πέντε βήματα. Είδα έκπληκτος ότι ήταν πολύ πιο μεγάλος απ' ό,τι τον άφησα, σχεδόν γέρος, με τα μαλλιά του κατάσπρα. Όταν σταμάτησε να παίζει, με κάρφωσε εύθυμα και χαμογέλασε. Lakunoc*, ψιθύρισε και απομακρύνθηκε κουτσαίνοντας ελαφρά.

* καληνύχτα

**Βασίλης Π. Καραγιάννης: Συναξάρι χύμα αλλά κι επιλεκτικόν
Ιουλ. - Αυγ.**

Των αγίων ενδόξων και πανευφήμων Αποστόλων και Κορυφαίων Πέτρου και Παύλου· σύναξις των αγίων ενδόξων και πανευφήμων Αποστόλων των Δώδεκα και δήλωσις, όπως και πού έκαστος αυτών εκήρυξε και ετελειώθη· των αγίων και Θαυματουργών Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού των Ρωμαίων· αγίας Μεγαλομάρτυρος Κυριακής· αγίας και καλλινίκου Μάρτυρος Μαρίνης· η ως εις Ουρανόν πυρφόρος ανάβασις του αγίου ενδόξου Προφήτου Ηλιού του Θεσβίτου· του Οσίου πατρός ημών Συμεών του δια Χριστού σαλού· Γιώτας Αργυροπούλου των “ποιητών και αγίων πάντων” παραστάτρια· των 96 και βάλε ανθρώπων πυρί τελειωθέντων, από την ασύμμετρη φωτιά· Αγίας Μεγαλομάρτυρος Χριστίνης· του οσιομάρτυρος Σταύρου Τσακυράκη του επί των επίγειων Συνταγμάτων ειδικού· οσίου Χρήστου Ρουμελιωτάκη σεβασμιωτάτου ποιητού· αγίας Αννας η Κοίμηση· αγίας Οσιομάρτυρος του Χριστού Παρασκευής· της αγίας Μάρτυρος Ωραιοζήλης (...Μαρτυρούσιν αι στείραι γυναίκες, αι οποίαι δια του λειψάνου της αγίας μεταβάλλονται εις τεκνογόνας και αι γυναίκες εκείναι, αι οποίαι κατάξηρα έχουσι τα βυζία των από γάλα, γυρίζουσιν εις τους οίκους αυτών έχουσαι ταύτα γεμάτα απο γάλα, με το οποίον χορταίνουσι τα υπομάζια βρέφη των)· Μάνου Ελευθερίου με την “Αγρυπνία για το σκοτεινό τρυγόνι στην εκκλησία του προφήτη Ελισσαίου”, του αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος και Ιαματικού Παντελεήμονος (πανήγυρι στη Λευκοπηγή)· 1η Αυγούστου αγιασμός στον άγιο Νικόλαο και των αγίων επτά Μακαβαίων· Μεταμόρφωσις του Κυρίου και Θεού και σωτήρος ημών Ιησού Χριστού στον χαμηλό Αη-Λιά· του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών

Νικάνορος του Θαυματουργού του εν τω Καλλίστρω όρει αναλάμπαντος, περιφερειάρχου αγίου και προστάτου Δυτικής Μακεδονίας· η σεβάσμια Μετάστασις της υπερενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας· των αγίων Μαρτύρων Φλώρου και Λαύρου· του αγίου ενδόξου προφήτου Σαμουήλ (20 Αυγούστου).

Εδώ ας σταθώ ότι αλλάζουμε πλευρό και χρόνο...

Αμαρυλλίς Ελένη Καρρά: Λευκοί γίγαντες και κόκκινοι νάνοι

«Γύρω γύρω και μακριά απ' το κενό», επαναλάμβανε μονότονα ο αστροφυσικός που επέβλεπε τη διαδικασία, «γύρω γύρω και μακριά απ' το κενό», και λίγο λίγο, οι επισκέπτες του διαστημικού σταθμού παρατάσσονταν περιμετρικά κάτω από τον θόλο και γύρω από το γιγάντιο τηλεσκόπιο. Όταν έφτασαν πια να σχηματίζουν κύκλο, διατηρώντας ωστόσο μια απόσταση ασφαλείας από το κενό που τους περιέβαλλε, τα χαμηλά φώτα έσβησαν και η ανθρώπινη αλυσίδα βρέθηκε να κρέμεται, μετέωρη, στο διάστημα. Το οποίο, μόλις είχαν ενημερωθεί, ήταν ένας πραγματικά επικίνδυνος και πολυσύχναστος χώρος, με τρελή κυκλοφοριακή συμφόρηση και χωρίς τροχονόμους. Με δέος, ένας ένας, έβαζαν το μάτι στο τηλεσκόπιο και παρατηρούσαν το σύμπαν, εστιάζοντας σταδιακά σε ένα μοναχικό του σημείο, σ' έναν παράξενο σχηματισμό που έμοιαζε να περιβάλλεται από λευκούς γίγαντες και κόκκινους νάνους, έναν σχηματισμό που θα μπορούσε να είναι ένας καινούργιος αστερισμός, ή κι ένας γαλαξίας – και πάνω στον οποίο έπεφτε απειλητικά μια γιγάντια σκιά, ένα νυστέρι θα έλεγε κανείς – σ' αυτό το σημείο όλοι οι παρατηρητές τραβούσαν το βλέμμα από το τηλεσκόπιο και ζητούσαν περισσότερες εξηγήσεις. Τι ακριβώς έβλεπαν; Είμαστε όλοι φτιαγμένοι από σύμπαν, ήταν η απάντηση.

Έλσα Κορνέτη: Paolo

Απ' όλα τα φιστίκια που του πετούσαν καθημερινά, τουλάχιστον τα μισά τον κυτπούσαν στο κεφάλι. Τόσο όμορφος και πολύχρωμος, όμως έμοιαζε διαρκώς ταραγμένος. Ήταν η εξωτική ατραξιόν της πλατείας του νησιού. Στίφη τουριστών κι ένα τυραννικό αφεντικό δεν τον άφηναν να ησυχάσει.

Vaffanculo, φώναζε όταν έβλεπε το αφεντικό του, που απορούσε γιατί απευθυνόταν μόνον σε αυτόν με την ιταλική βρισιά.

Στημένος νυχθημερόν έξω από το μαγαζί, φτερωτός κράχτης στο μπαρ, κούρνιαζε στο σιδερένιο του κλαδί, δεμένος με αλυσίδα σαν σκλάβος. Εκεί δίπλα δέσποζε ένα μεσαιωνικό πηγάδι στολισμένο με μπρούτζινους ιπποκάμπους.

Κάποτε άλλαξε την υβριστική του προσφώνηση ξεστομίζοντας παραδόξως μιαν ολόκληρη πρόταση:

Να σε καταπιεί η γη.

Ένα καλοκαιρινό βράδυ η πλατεία έσφυζε πάλι από τουρίστες. Μια γνωστή λαϊκή αιδός με την κουστωδιά της πέρασε και κοντοστάθηκε για να χαζέψει.

Το αφεντικό έσπευσε να την πλησιάσει και να της ζητήσει να φωτογραφηθούν με το κινητό. Καθώς όμως ήταν κοντός προτίμησε να κάτσει στο χείλος του πηγαδιού για να σταθεί στο ύψος της. Έτσι όμως όπως έγειρε προς τα πίσω προκειμένου να εστιάσει σωστά στο κάδρο μιας σέλφι, έχασε την ισορροπία κι

έπεσε ανάσκελα στο πηγάδι, παρασύροντας τον έναν ιππόκαμπο που υποτίθεται ότι έφραζε το στόμιο.

Ο Ραίο ο παπαγάλος πετάρισε ευχαριστημένος.

Αργύρης Κόσκορος: Οι θεατές

Είναι μικρό και φτωχικό το θεατράκι στην ταπεινή μας κωμόπολη. Κι όμως, αυτός ο κύριος επέμενε κάθε βράδυ να έρχεται ντυμένος στην τρίχα για ν' απολαύσει την ίδια πάντα παράσταση. "Τι φαντασμαγορία, όλη η Ανθρώπινη Κωμωδία μπροστά στα μάτια μου" σκεφτόταν καθώς έβλεπε τον πολυπληθή αυτό θίασο να υποδύεται όλους τους πιθανούς χαρακτήρες που 'χε ξεπατικώσει ο Μπαλζάκ: τον φτωχοδιάβολο, τον νεόπλουτο, τον ξεπεσμένο αριστοκράτη, τον αφέντη, τον μισθωτό υπάλληλο. Και η μαγεία της παράστασης να τους εξωραΐζει όλους, να τους κάνει να φαίνονται, παρά την αρχική τους χαμέρπεια, πλάσματα του ίδιου θεού.

Και κάθε φορά που η αυλαία έπεφτε μέσα σε χειροκροτήματα κι επευφημίες, ο πιστός του σύντροφος σ' αυτή τη βραδινή έξοδο, ένα κοντό ανθρωπάκι ντυμένο ζωηρά και πνιγμένο στο μακιγιάζ, να του λέει τα ίδια πάντα λόγια: "Τους μαγέψατε κι απόψε, έτσι δεν είναι καλέ μου Πρόσπερε;" "Πιστέ μου Άριελ, τίποτα δε θα κατάφερνα χωρίς τα δικά σου ξόρκια"! Κι επέστρεφαν μετά ευτυχισμένοι στα καμαρίνια.

Δημήτρης Κούνδουρος: Ο μίστερ Τομ

Το γραφειάκι του έβλεπε στον ακάλυπτο. Μια πράσινη περίκλειστη Εδέμ, ανάμεσα στις παλιές πολυκατοικίες του '60. Το τσάι μπροστά του άχνιζε γιασεμί, κάπως του έδιωξε την κακή διάθεση που του δημιουργούσε η πρωινή γκριζάδα της μέρας.

Έπρεπε σήμερα να ολοκληρώσει το διήγημα που τον βασάνιζε καιρό. Έγραφε φράσεις στο λαπτοπ, τις διάβαζε, έμοιαζαν κοινότοπες, πατούσε το delete, τις έστελνε στο διάβολο, άρχιζε ξανά.

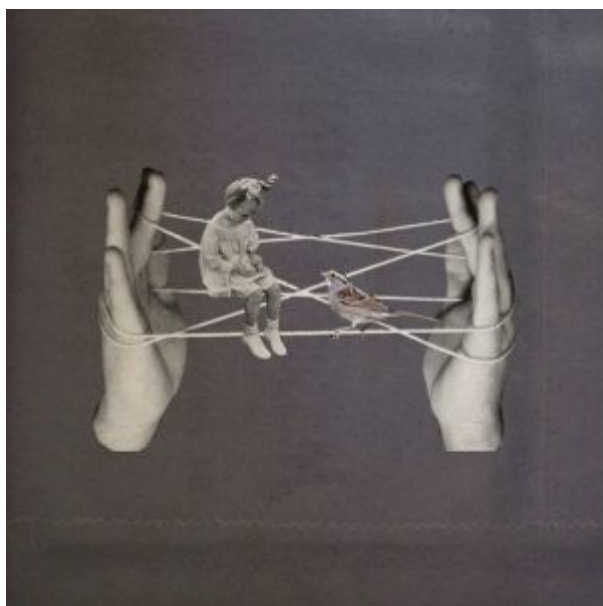
Ζαλίστηκε. Έφταιγε μάλλον η χθεσινή μπυροκατάνυξη. Ο μίστερ Τομ διηγούνταν όμορφα. Ήταν ένας ασουλούπωτος άστεγος, έκανε όμως καλή παρέα.

«Ήταν πολύ ωραία κάτω, στη Νότια Αφρική, στο έχω ξαναπεί, θυμάσαι;» Είχαν καθίσει σ' ένα παγκάκι στην άδεια πλατεία. «...είχα υπηρέτες, ένα τεράστιο σπίτι, μια φάρμα. Είχα τρεις γυναίκες, να καταλάβεις. Θεό με είχανε. Ό, τι ήθελα. Με είχε σε εκτίμηση όλη η καλή κοινωνία. Τα βράδια χαρτοπαίζαμε. Ένας βρετανός εισαγωγέας, ένας στρατιωτικός, ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου, ... αξιοπρεπείς άνθρωποι.».

Θυμόταν. Μετά το εγκεφαλικό ο Θωμάς είχε χάσει την περιουσία του. Είχαν πέσει κοράκια οι τράπεζες, το συγγενολόι...

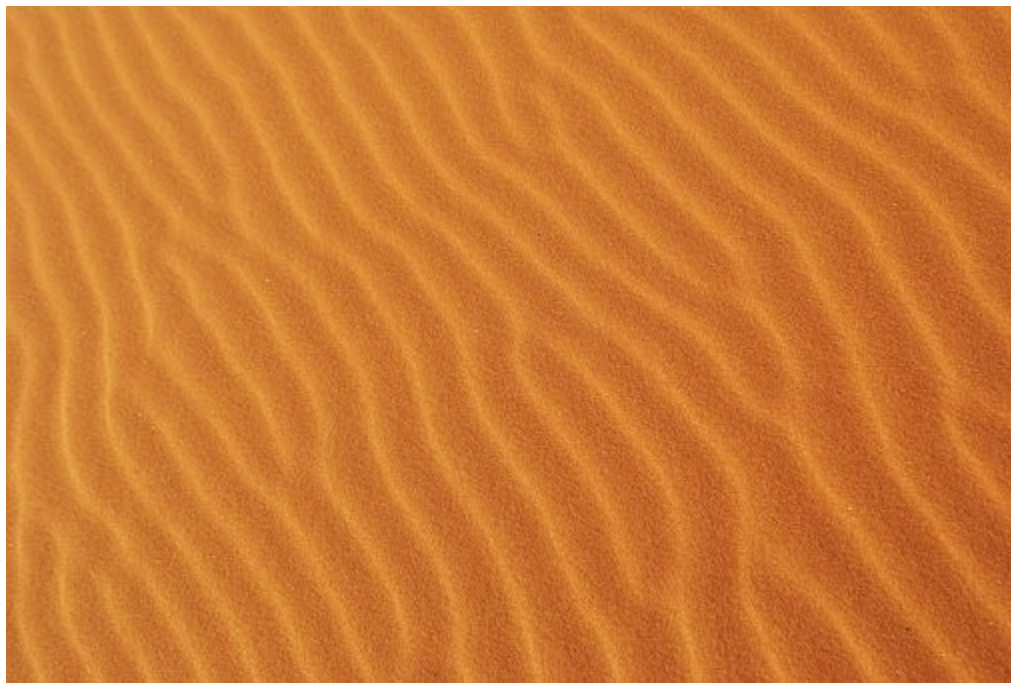
Στον ακάλυπτο η βροχή έπεφτε δυνατότερη τώρα. Άρχισε να πληκτρολογεί. Ο μίστερ Θωμάς συνέχιζε την πολυλογία του για τα πάρτι και την Νότια Αφρική, για τις φυτείες και τα αυτοκίνητα του. Για τις γυναίκες του.

Μαρίζα Κούτσουπα: Αυτιστική γραφή

Κάποτε είχα κάνει ένα μάθημα δημιουργικής γραφής. Κι είχα μάθει ότι μπορούμε να ασκήσουμε την αυτοματική γραφή και να γράφουμε ό, τι μας κατέβει. Αυτό θα κάνω τώρα κι εγώ. Θα γράψω ό, τι μου κατέβει. Και θα το πω αυτιστική γραφή. Ας με συγχωρέσουν οι αυτιστικοί. Μα μου ταιριάζει καλύτερα, κι εγώ θέλω να γίνω οπωσδήποτε συγγραφέας! Βέβαια, έχω ακόμα πολλά κενά και πολλές απορίες: Οι συγγραφείς, άραγε, γράφουν μόνο σε γραφομηχανή; Εμπνέονται μόνο στην απομόνωση; Α, όχι, εγώ δεν μπορώ να απομονωθώ, ούτε να γράψω σε γραφομηχανή! Ουφ! Μήπως πρέπει να έχουν οπωσδήποτε και γάτα; Εντάξει, έχω μία. Δηλ. περίπου. Είναι του γείτονα, αλλά έρχεται και στον κήπο μας. Νομίζω, είναι δαιμονισμένη. Ξέρω πως κατά τον μεσαίωνα τα ζώα πολλές φορές δαιμονίζονταν. Και ότι κάποια εγκληματούσαν κιόλας, και μάλιστα δικάζονταν όπως και οι άνθρωποι. Μια γουρούνα συγκεκριμένα, που είχε, λέει, διαπράξει φοβερό έγκλημα, είχε δικαστεί, είχε κριθεί ένοχη και είχε κρεμαστεί γι' αυτό. Το καημένο το ζωντανό. Καλύτερα όμως, φαντάζομαι, από το να 'χε γίνει σκέτο σουβλάκι, ε; Ο λόγος το λέει, δηλαδή, δεν το λέω εγώ. Δεν τα έχω βγάλει από το μυαλό μου αυτά. Πώς θα μπορούσα εξάλλου; Μήπως ήδη είμαι συγγραφέας;

Γιώργος Κωνσταντινόπουλος: Αμνησία

Δύο ανθρώπους θυμόταν μόνο πολύ καλά. Τον πατέρα του κι έναν ακόμα.

Μέχρι και σήμερα, δυο χρόνια μετά, δυσκολευόταν να προσαρμοστεί. Περπατούσε κουτσαίνοντας. Μιλούσε ελάχιστα και βραχνά. Κυρίως στην Ουκρανή. Αυτή συγύριζε βουβά και ρωτούσε που και που αν θέλει κάτι.

Αυτός απαντούσε μονολεκτικά: «Ναι», «όχι», «τσιγάρα».

Ένα βράδυ, αργά, χτύπησε το κουδούνι.

Μπήκε στο σπίτι αγέρωχη, σίγουρη για τον εαυτό της.

«Δε με θυμάσαι, αλλά ήρθα να σε βοηθήσω.»

Δεν απάντησε. Τρέκλισε μέχρι την κουζίνα και της πρόσφερε ένα ουίσκι της σειράς.

«Ξέρω ότι το ατύχημα σου άλλαξε τη ζωή. Όμως όλα αυτά τελείωσαν. Θα ξανάρθω αύριο και σου υπόσχομαι ότι η ζωή σου δεν θα 'ναι ποτέ πια ίδια».

Αυτός έγειρε απαλά μπροστά, σαν να πήγαινε να τη φιλήσει, έσκυψε απρόθυμα κι αυτή.

Από το μανίκι του γλίστρησε ένα λεπτό κουζινομάχαιρο, της το κάρφωσε με δύναμη στην κοιλιά, στρίβοντάς το σαν σουβλί.

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα, το αίμα έσταζε ζεστό στο μωσαϊκό, το κορμί διέγραψε ένα ανατριχιαστικό τόξο, δεν έβγαλε άχνα. Έριξε πάνω της μια κουβέρτα, ρούφηξε μια γουλιά από το ουίσκι της και άρχισε να ψάχνει τα τσιγάρα.

Ούτε θυμόταν πού τα είχε αφήσει.

Δύο ανθρώπους θυμόταν μόνο πολύ καλά.

Τον πατέρα του και έναν ακόμα.

Ισμήνη Λιόση: Ο κ. Μοναξιάμου Υπερθετικός

ο κ. Μοναξιάμου Υπερθετικός φορά μαύρη ρεντιγκότα όταν βγαίνει. του αρέσουν οι απόμεροι δρόμοι του Τόκιο, μετά τις δύο τα μεσάνυχτα.

δεν έχει πάθη, πλην ενός: του φανταστικού σκύλου του, ράτσας Ακίτα.

κατά τις διαδρομές, του ομιλεί ψιθυριστά. χειρονομεί σαν να απευθύνεται σε άνθρωπο. ο σκύλος δεν φοράει αλυσίδα, αλλά φίμωτρο. μυρίζει τα πεζοδρόμια επίμονα και αργοπορεί.

κάποτε ακολούθησε ένα κόκκινο κιμονό. ο κ. Μοναξιάμου Υπερθετικός πήγαινε πειθήνια πίσω του. το κόκκινο κιμονό έφτασε ως την θάλασσα. ρίχτηκε στην παραλία. ο σκύλος κάθισε δίπλα του, ο άνδρας επίσης. και οι δύο ακαριαία ερωτευμένοι. είχε πανσέληνο.

-ποιος είναι ο κύριος; ρώτησε το κιμονό

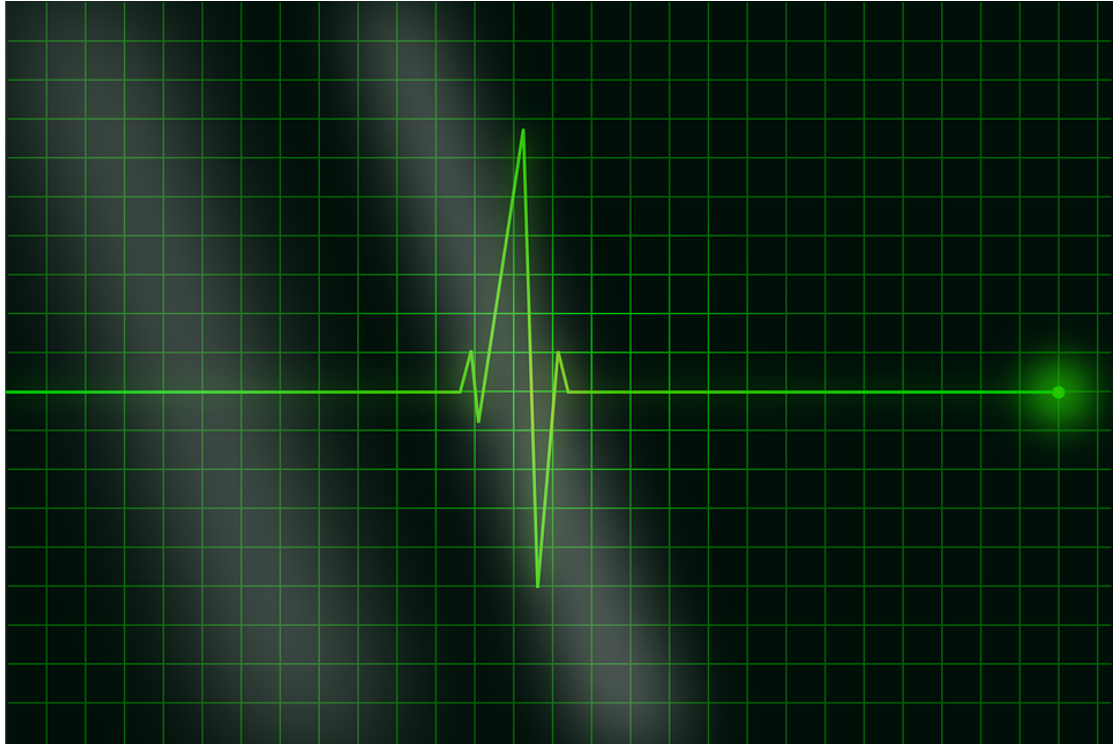
-εγώ, είπε ο σκύλος και, ανορθώθηκε στα δύο του πόδια. ο κ. Μοναξιάμου Υπερθετικός σύρθηκε στα τέσσερα. το κιμονό γέλασε. ζήτησε από τον άνδρα να γαβγίσει, από το ζώο να μιλήσει.

ο άντρας, γάβγισε χαρούμενα. σήκωσε το δεξί του πόδι ενουρώντας έναν γιουνίπερο της άμμου. ο σκύλος εξανέστη.

όταν, ο κ. Μοναξιάμου Υπερθετικός, δάγκωσε το πόδι του κιμονό, το ζώο, έβγαλε με τα ποδόχερα του το φίμωτρο και το πέρασε στον άντρα.

-Μοναξιάμου, είπε αυστηρά το ακίτα, μην είσαι ανάγωγος στις κυρίες-
φαντάσματα με ωραίες καμπύλες, δαγκώνουμε και ενουρούμε μονάχα
χαμερπείς, τυράννους ή σπασμένα κόκαλα - απομεινάρια αγάπης.

Πάνος Μαυρομμάτης: LAPSUS

Είχαν συντονιστεί μέχρις υπερβάσεως. Κυρίως από πλευράς κυρίου. Είχε λαχανιάσει, είχε ζεσταθεί, είχε ιδρώσει, είχε περάσει τα όρια, όμως ήταν πλήρης, σαν ευτυχής από αυτή την τελευταία σωματοψυχική, σαρκική ολοκλήρωση. Μέσα στην παραζάλη θέλησε να ψιθυρίσει «απίθανα». Η γλώσσα έκανε lapsus και πρόφερε ασυναισθήτως «απέθανα».

Η θεωρία της λέξης οδήγησε ανεπαισθήτως, σχεδόν ακαριαία, στην απραξία και αφασία του Θανάτου.

Ματίλδη Μόρρις: Τότε τώρα και Πάντα

Την έλεγαν Εντίτα, αλλά κανείς δεν τη φώναζε με το όνομά της. Τουλάχιστον μέχρι τότε. Τότε που τυχαία αρχίζουν όλα είπε κάποιος, ανάμεσα στον κόσμο. Εκείνος, μόνο το γνώριζε, την είδε και τη φώναξε με το όνομά της

Μετρούσε ανάποδα, δυσπιστούσε άγρια, έπιανε τα μαλλιά της με συνδετήρες, αγαπούσε τα τρένα, όσους περίμεναν και όσους έφευγαν, εξαντλούσε χιλιόμετρα όταν έγερνε από επιθυμίες, κινούνταν αχόρταγα, μεθεκτικά, με μια ακόρεστη δίψα, “τσακωνόταν” με τα φυτά, με το σκυλί της, περπατούσε και έπεφτε. Γελούσε, γελούσε πολύ μ’ αυτό. Φαντάστηκε ότι ήξερε να περπατά... Το ένα της πόδι βάδιζε, το άλλο ποιος ξέρει ... Μα δε χαιρετούσε και κανέναν με τον ίδιο τρόπο, δεν κατάφερνε ποτέ να είναι ίδια. Ότι δεν έκανε ομαλά το κατάφερνε ολοκληρωτικά ανάποδα.

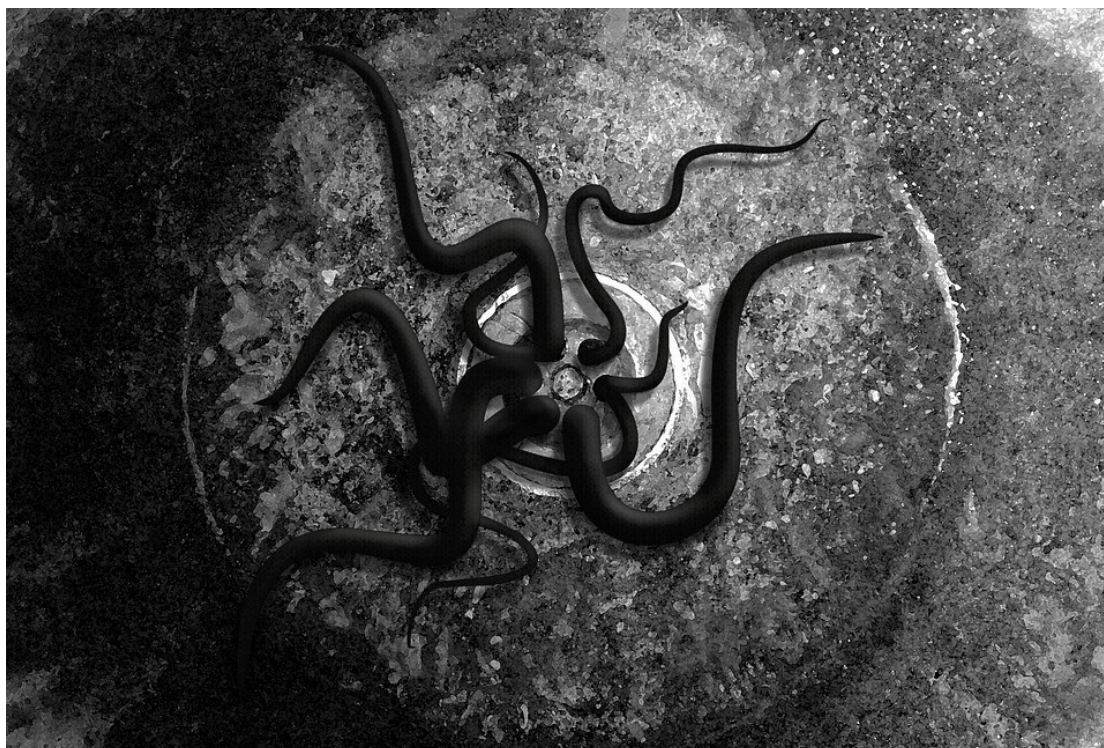
Νύχτα της χάρισε ένα τραγούδι, δικό της, ολόδικό της. Αναρωτήθηκε, εκείνος τη βρήκε ή εκείνη;
Το μόνο που κατάλαβε ήταν πως η καλή της τύχη την ομορφιά σαν άνθος την τινάζει.

-Σε σκέφτομαι και τη μέρα της είπε
-Θέλω να έρθεις μαζί μου, αφού μαζί μου δεν πήγες πουθενά.

Εκείνη χαμογέλασε και έσβησε μια λύπη σα τη φλόγα του κεριού.

-“Συναντηθήκαμε” και εδώ θα εκπληρωθούν όλα ...
-Φίλα με, της είπε.

Ελένη Ε. Νανοπούλου: Το αγρίμι

Δεν υπήρχε στη ζωή της από παλιά τώρα τελευταία την επισκέφτηκε κι ούτε που το φανταζόταν ότι ζει στις πόλεις ότι τρέχει στα σπίτια ότι μπαινοβγαίνει απτόητο ότι θρονιάζεται στο προσκέφαλο γυναικών που δεν γίνεται να ξέρουν αν ήρθε για να μείνει ή θα τις εγκαταλείψει κάποτε.

Την πρώτη φορά ήταν δώρο σατανικό η πολυτέλεια του νυχτερινού χρόνου έτσι που κατάφερε να ολοκληρώσει κάποια δουλειά που εκκρεμούσε όμως τη δεύτερη φορά την παραξένεψε κι από την τρίτη κάτι την τσίμπησε κατάκαρδα σαν αγωνία ανησυχία και πού θα πάει αυτή η κατάσταση.

Είπε μετά να μην προσπαθήσει να κλείσει τα μάτια της αλλά να το περιμένει να το δει κατάματα να εξιχνιάσει τις προθέσεις του.

Λοιπόν κάθε νύχτα στην ώρα του ακριβώς φτάνει σκάβει με τα νύχια του στο στήθος το στενό να ξεριζώσει τα όνειρα το αίμα της να στραγγίσει να το πιεί αφού διψάει πολύ μετά να σκαρφαλώσει στο κεφάλι να ξηλώσει μια ραφή να δει το μέσα το χρώμα πόσο φαιό και φρέσκο είναι απόψε να δοκιμάσει λίγο δεν πεινάει πολύ τέλος να χωθεί στην αγκαλιά της εκλιπαρώντας να θηλάσει για να κοιμηθεί ησυχασμένο.

Ηρώ Νικοπούλου: Λίγο μετά το χορό

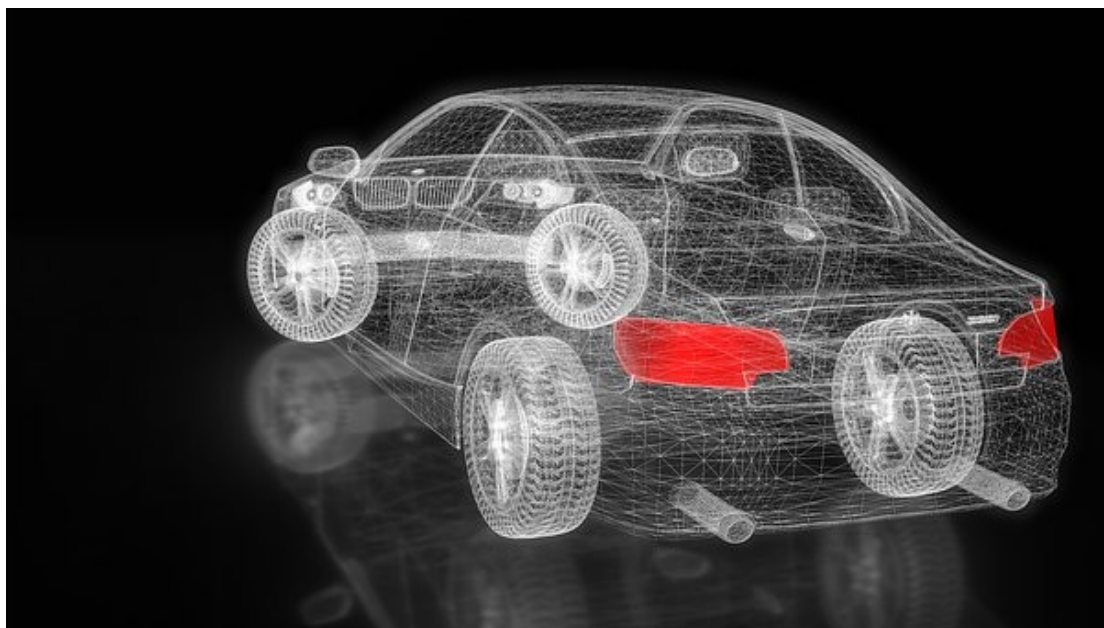

Η Σαλώμη πέρασε την μουσκεμένη της παλάμη πάνω στα μαλλιά της και τράβηξε αηδισμένη μια μαδημένη τούφα που κρεμόταν σαν κουρέλι. Τα μάτια της έτσουζαν κι ήταν κατακόκκινα. Στο δεξί της μπράτσο μια βαθιά νυχιά είχε φουσκώσει το δέρμα κι έμοιαζε έτοιμη να στάξει χαράζοντας στα δυο το καινούργιο της τατουάζ. Το χέρι της μάνας της ετοιμοπόλεμο και πάντα βαρύ κρατούσε ακόμα το ξεριζωμένο τσουλούφι. Τον λιμπίστηκες, δεν τον λιμπίστηκες; της σφύριξε στ' αφτί χαμογελώντας γλυκά κι υποταγμένα στον άντρα της, που χαριεντιζόταν στην άλλη άκρη του μπαρ με μια κοκκινομάλλα, κοιτώντας την βαριεστημένα.

Ε, τώρα θα τον φας, συνέχισε,

στο πιάτο.

Δημήτρης Οικονόμου- Σιβίκ -

Καθώς περνάω από τη βιτρίνα, σταματάω το καρότσι με τη γιαγιά, κλειδώνω το φρένο και την αφήνω για λίγο παράμερα. Κολλάω το πρόσωπό μου στο τζάμι, μπροστά στις καινούριες γυαλιστερές ηλεκτρικές κιθάρες. Μερικά μόνο δευτερόλεπτα και ένα φανταστικό σόλο αργότερα, γυρίζω να πιάσω το καρότσι, όμως τα χέρια μου μένουν άδεια στο ύψος των λαβών και με έκπληκτο βλέμμα εντοπίζω το αναπηρικό καρότσι της γιαγιάς να φεύγει με αυξανόμενη ταχύτητα στο ελαφρώς κατηφορικό πεζοδρόμιο και να κατεβαίνει, χωρίς να ντεραπάρει, στον δρόμο. Σαν κάποιος να ξεπάγωσε ξαφνικά την εικόνα μου, αρχίζω να κυνηγάω το καρότσι αναρωτώμενος αν η αφασική γιαγιά φοβάται, ευχαριστιέται ή έστω αντιλαμβάνεται αυτή τη μοναδική εμπειρία και, παράλληλα, αναθεματίζω που δεν άλλαξα τα λαστιχάκια στα φρένα, παρότι είχα δει εδώ και ένα μήνα πόσο φθαρμένα ήταν. Δυστυχώς, δεν αργώ να διαπιστώσω ότι δεν πρόκειται με τίποτα να προλάβω το καρότσι και σκέφτομαι αν έχει νόημα να συνεχίσω να τρέχω. Η γιαγιά είναι εξάλλου ογδόντα εννιά χρονών πια... Μακάρι να έφταναν κι εγώ στην ηλικία της. Τελικά αποφασίζω να σταματήσω και στέκομαι καταμεσής του δρόμου, με τα χέρια στα νεφρά, παρατηρώντας την τρελή πορεία του καροτσιού. Ταυτόχρονα, από την κλειστή αριστερή στροφή πίσω μου, έρχεται με φόρα και γκάζια το καινούριο σπορ Σιβίκ. Αυτό με είδε πολύ αργά, εγώ λίγο πάνω από τον ώμο μου. Τι αμαξάρα...

Κατερίνα Παναγιωτοπούλου: Η κυρία με το σκυλάκι

Κάθε απόγευμα περνούσε κάτω από το σπίτι μας. Μόλις έφτανε στα ρουθούνια μου το άρωμα της γαζίας, έτρεχα στο μπαλκόνι. Οι πολύχρωμες ψηλοτάκουνες γόβες της καθώς πλήγωναν τις πλάκες του πεζοδρομίου έκαναν τους γοφούς της να λικνίζονται ρυθμικά.

«Αρχοντογυναίκα» έλεγε ο πατέρας μου κοιτάζοντας πάνω από την εφημερίδα.

Τρία βήματα πίσω από το κυματιστό φουλάρι της ο σύζυγος, ασθμαίνων, δύσθυμος, σκάλωνε στις σπασμένες πλάκες. Σαν να μην ήθελε να τη φτάσει.

«Η κυρία με το σκυλάκι της» μουρμούριζε η μάνα μου, πηγαίνοντας τον καφέ στο μπαλκόνι.

«Κάποτε, θ' αγοράσω ένα ίδιο ζευγάρι γόβες» σκεφτόμουν τότε.

Ύστερα, μπήκα στη Νομική και στο Κόμμα και την ξέχασα. Φίλοι, ιδέες, όλα καινούργια. Τις πολύχρωμες γόβες δεν τις φόρεσα· δεν ταίριαζαν σε επαναστάτρια.

Ένα καλοκαίρι πήγα στο χωριό για χάρη της μάνας μου. Όλα ακίνητα, ακόμα κι ο ιδρώτας δεν κατάφερνε να στάξει στο πάτωμα. Δύο μέρες άντεξα. Την τρίτη τα μάζεψα.

«Μείνε λίγο ακόμα» κλαψούριζε η μάνα μου κι όσο έψαχνα γερή δικαιολογία έφτασε η «γαζί» στα ρουθούνια μου.

«Η κυρία με το σκυλάκι» φώναξα. Όρμησα στο μπαλκόνι. Η τεράστια πλερέζα της ακουμπούσε σχεδόν το σταχτί ψωριάρικο, που την ακολουθούσε.

«Μόλις φτάσω στην Αθήνα θα ξεφορτωθώ τις γόβες», σκέφτηκα κι έκλεισα τη βαλίτσα.

Αγλαΐα Παντελάκη: Air-conditioningoff

Ποτέ, όταν χτυπάει το τηλέφωνο μεσημέρι, δεν είναι για καλό.

«Η νονά ήταν. Είπε να μην πάμε το απόγευμα, πήρανε δυο πράγματα και φύγαν απ' το σπίτι, βάλανε φωτιά στο χωριό!»

«Τα ίδια Παντελάκη μου, τα ίδια Παντελή μου», σκέφτηκα, αφού δεν ήταν η πρώτη φορά που εμπρηστές είχαν αποπειραθεί να σβήσουν απ' τον χάρτη ένα από τα μεγαλύτερα πευκοδάση του νησιού. Η φωτιά έκαιγε δύο ολόκληρα μερόνυχτα, αλλά πάλι άγιο είχαν. Και τα πεύκα, και τα σπίτια, και οι κάτοικοι.

Παραδόξως, εκείνο το βράδυ ήταν το πρώτο, ύστερα από περίπου ενάμιση μήνα, που δεν ανάψαμε *aircondition*, για να κοιμηθούμε.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε ακριβώς δύο χρόνια αργότερα, ένα καυτό μεσημέρι του Αυγούστου.

«Ο νονός ήταν. Βάλαν τη νονά φυλακή!»

«Φυλακή; Τι έγινε; Τι έκανε; Γιατί;», γέμισε το κεφάλι μου με ερωτηματικά.

Μέχρι το βράδυ δεν υπήρχε ούτε ένα ενημερωτικό σάιτ που να μην είχε αναμασήσει την είδηση. Η νονά θα είχε και παρέα στη φυλακή. Γνωστή παρέα. Ήταν αρκετές οι Αθηναίες που τις είχαν πάρει με το ζόρι νύφες στο κωλοχώρι...

Παραδόξως, το επόμενο πρωί χρειάστηκε να έρθει ο ψυκτικός. Το aircondition
χάλασε το προηγούμενο βράδυ και κοντέψαμε να λιποθυμήσουμε από τη
ζέστη.

Έλλη Παπαδοπούλου: Η πρό(σ)κληση

Η ανακοίνωση του Περιοδικού στο facebook έγραφε ότι τα κείμενα για τον διαγωνισμό νανοδιηγήματος πρέπει να είναι έως 200 λέξεις. Θέμα ελεύθερο. Σε άλλες εποχές θα είχε πετάξει τη σκούφια της και θα είχε ανοίξει τον υπολογιστή, καταστρώνοντας το «σκελετό» του κειμένου που θα έστελνε. Να σκάρωνε άραγε μια φανταστική ιστορία ή να διάλεγε ένα ενδιαφέρον στιγμιότυπο από τη ζωή της; Μήπως για τότε που επισκέφθηκε το Βελιγράδι την επομένη της σύλληψης του Μιλόσεβιτς; Ιστορικές στιγμές. Ή για τη συνέντευξη που πήρε από εκείνον τον Αιγύπτιο δικηγόρο, προασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που δεν λύγισε μπροστά στις απειλές φυλάκισης και βασανισμού;

Ξάφνου σκέφτηκε ότι αυτές οι εμπειρίες ανήκουν σε ένα μακρινό παρελθόν, έχουν ξεθωριάσει. Δεν αντιπροσωπεύουν το ποια είναι, αλλά το ποια ήταν. Μια ακριβοδίκαιη ανάλυση της σημερινής της κατάστασης θα κατέληγε ότι είναι πια αυτό που λέμε «μέσης ηλικίας», μπλεγμένη στο νήμα μιας πεζής καθημερινότητας (σπίτι, δουλειά, παιδιά). Να έγραφε κάτι για όλα αυτά; Μπα, ποιον ενδιαφέρουν...

Έκλεισε τη σελίδα του facebook. Η ανακοίνωση εξαφανίστηκε από την οθόνη, και εντός ολίγων λεπτών κι από το μυαλό της. Δεν θα έγραφε τίποτε τελικώς. Θα έμενε σιωπηρή, πεπεισμένη ότι δεν είχε τίποτα να πει στους άλλους κι ούτε καν στον εαυτό της.

Στέλιος Πελασγός: Κοιτούσε το χώμα

Κοιτούσε το χώμα. Στη σκιά. Στο πεζούλι της μουριάς. Κοιτούσε το χώμα. Μια τρύπα σκαμμένη και μέσα έμπαιναν κάτι μαυριδερά. Κουβαλούσανε. Κι αυτός κουβαλούσε. Η σακούλα δίπλα του. Πού την πήγαινε; Βαριά πράγματα και τα κατεβάζανε μέσα στην τρύπα. Του 'λεγε η Μάνα για τα καρκαντζέλια. Μαύρα και βγαίνουνε από την γη. Αλλά δεν κουβαλούσανε. Αυτός κουβαλούσε. Του δίναν και κουβαλούσε. Μπιτττ, τα ψιθύριζε. Γέλαγε. Μπιτ, μυρμυρ, μμπττππρρ. Ε δεν του χαν μείνει πια λέξεις. Δεν τον ακούγανε. Κουβαλούσαν. Μήπως κι αυτός άκουγε πια; Ο άντρας έλεγε ο Πατέρας είναι κουβαλητής. Κι αυτά τα μαυριδερά; Αντράκια είναι; Πού είναι οι γυναίκες τους; Λες να χει και μες στο χώμα διαζύγια! Θυμήθηκε την γυναίκα του. Κουβαλητή μου, του 'λεγε. Δεν ήξερε άλλο καλό λόγο. Δεν είχανε τέτοια. Κοιτούσε το χώμα και γέλαγε Του άρεσε που μπαίνανε μόνα τους στην τρύπα. Στο χώμα. Η Μαρίκα, ο αδελφός του ο Βλάσης ... ΕΕΕΕΕΕΕΕΕ ΠΑΠΠΟΥ, ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΕΚΕΙ; Τρόμαξε. Ο Γιαννάκης. Είχε μάθει από τον πατέρα του να τον μαλώνει. Του γέλασε Κοιτάω τα ... τα ... μπιρ, μμμ, μυρ .. Δεν σου 'πα να κουβαλήσεις τις σακούλες στο αυτοκίνητο; Κοιτάω τα Μμμ... Μμμπ... μυρμήγκια...

Κώστας Περδίκης: Χακί θύμησες

Μέσα Φθινοπώρου 1972. Νεοσύλλεκτοι στο 6^ο σύνταγμα πεζικού, στην Κόρινθο. Χούντα ακόμη. Η πατρίδα στον γύψο, κοντά πέντε χρόνια τώρα...

Απαραίτητη, η τακτική Εθνική Ηθική Διαπαιδαγώγησή μας, η ΕΗΔ και τα συνθήματα. Λίγο αργότερα, διαταγή από το Αρχηγείο να γράψουμε, όλοι μας, έκθεση με θέμα την «Εθνοσωτήριο Επανάσταση». Προθεσμία παράδοσης της έκθεσης *«μέχρι τα τέλια του μηνός»*, σύμφωνα με τα λόγια του ανεκδιήγητου λοχία μας.

Καθημερινό ξεθέωμα από την πορεία στα *Εξαμίλια*, τις ασκήσεις και τα καψόνια. Λίγο πριν το μεσημεριανό γεύμα έφτανε, επί τέλους, η ευλογημένη ώρα της χαλάρωσης. Απ' άκρη σ' άκρη στο στρατόπεδο, από τα μεγάφωνα στη διαπασών, ο Γιάννης Πουλόπουλος, αστέρας της εποχής, να άδει με πόνο:

«πάμε για ύπνο Κατερίνα, πάμε ν' αλλάξουμε ζωή, να δούμε όνειρα από κείνα, που τελειώνουν το πρωί».

Για μας, τότε, το πιο γλυκό βάλσαμο. Πως και πως περιμέναμε να πάμε για ύπνο, έστω και δίχως Κατερίνες, για να δούμε τα δικά μας όνειρα. Ότι τα βάσανά μας θα τελειώσουν κάποτε και οι καλύτερες μέρες δεν θ' αργήσουν να 'ρθουν...

Ιερώνυμος Ηλίας Πολλάτος: Το ταξίδι

Μόνος στο κατάστρωμα. Το μεσημέρι άστραφτε όπως σπασμένοι καθρέφτες στον ήλιο. Ζαλισμένα χρώματα ξάπλωναν στη θάλασσα. Απροσδόκητα μια αναιδής κυρία θρονιάστηκε στη διπλανή καρέκλα. Έβγαλε το πλεκτό και ύπουλα άρχισε να με τρυπάει με τις βελόνες της. «Ευτυχία;» «Ένα παγωμένο ποτήρι νερό το καυτό μεσημέρι» «Όχι» «Η ξαφνική ανακούφιση από τον πόνο ημερών» «Μα...» «Η βόλτα της γλώσσας πάνω στο άλλο δέρμα». «Δεν...» «Είσαι τσιγκούνα.»

Μπήκα στην κλιματιζόμενη αίθουσα. Η αμίλητη παρέα σκότωνε την πλήξη της παίζοντας παιχνίδια στο τάμπλετ. Κάποιοι έστελναν μηνύματα ο ένας στον άλλο. Η κυρία κάθισε στα γόνατά μου. Άρχισε πάλι το πλέξιμο. «Τι λέγαμε;» Ο νεαρός γέλασε, κοίταξε το ρολόι του αλλά βαριεστημένος έκλεισε τα μάτια. «Είχαμε φτάσει στο εργοστάσιο. Νέοι και ανυποψίαστοι ξεδιπλώναμε τα πανό τραγουδώντας: Πάγωσε η τσιμινιέρα... κανείς δε θα περάσει... κάλλιο να πάμε όλοι μετανάστες... Δεν πήγαμε εμείς, στείλαμε τα παιδιά μας...»

Η κυρία με ακολούθησε στη γέφυρα. «Λοιπόν;» «Δεν τα καταφέραμε ...» «Κοιτάξτε! Πλέουμε μέσα σ' έναν κήπο από βιολέτες...» «Ηττηθήκαμε...» «Με μια ελιά, ένα αμπέλι κι ένα καράβι ξαναφτιάχνεται η Ελλάδα.» «Αυτά τα λέγανε κάποτε ποιητές...»

Ξανά στην αίθουσα. Το παιχνίδι στα κινητά συνεχιζόταν. Ένας ψιθύρισε: «Τι βαρετό ταξίδι, λες και δεν έχει τελειωμό.

Ελένη Σέττα: Ο θάνατος του Ηθοποιού

Ηθοποιός, μασκοφόρος, χωρίς καρδιά και αισθήματα, μια ζωή με ξένο πρόσωπο, μια ζωή στα χνάρια άλλων. Τα λόγια σου ήταν λόγια αποστηθισμένα από σενάρια κι οι πράξεις σου ...πράξεις δασκαλεμένες από τον υπέρτατο σκηνοθέτη που λέμε εγωισμό.

Δεν θα χύσω ούτε ένα δάκρυ για σένα Σαν το σκυλί θα γλείψω τις πληγές μου, θα τις γιάνω κι υστέρα θα βγω ξανά στον καθαρό αέρα. Θέλω να ζήσω

Τώρα που σε βλέπω εκεί ξαπλωμένο και άκαμπτο ...που δεν φοβάμαι μήπως με πληγώσεις για μια ακόμα φορά... θα σε χειροκροτήσω. Ναι θα σε πληρώσω κι εγώ, όπως όλοι, με αέρα κοπανιστό... καλό κατευόδιο... δεν θα μου λείψεις.

Αύριο θα συγκεντρώσω τα χίλια πρόσωπα σου κι όλα τα χρυσά κουρέλια που έντυσαν τις μέρες μας και θα τα κάψω. Η φωτιά θα σβήσει τα ίχνη σου, την ίδια την ύπαρξη σου, από το πρόσωπο της γης ...χίλια καθάρματα μαζί θα χαθούν για πάντα.

Θα χορέψω τρελά, γύρω και πάνω από την φωτιά και μετά θα ξαπλώσω στο ζεστό χώμα να κοιμηθώ. Θέλω ν' ακούω εκεί κάτω από το έδαφος, το τρελό πάρτι του θανάτου ... του θανάτου που εγώ έζησα μαζί σου στο φως του Ήλιου.

Θούλη Στάικου: Τι μου είπαν;

Εσώρουχο, βρακί δηλαδή, κάλτσες ως το γόνατο, φανέλα μακό με μανίκι, φόρεμα ή φούστα-μπλούζα, ό,τι θέλετε, αυτά, μόνο να κοιτάξετε να μην είναι συνθετικά, καταλαβαίνετε. Καταλάβαινα.

Στη γωνία Μενελάου και Θησέως να τηνα, με περίμενε. Όχι, δεν θέλω να έρθεις μαζί μου, της ψιθύρισα, μη μ' ακούσει κανείς να της μιλάω. Πήγαινε πάνω, σε παρακαλώ, δεν θ' αργήσω. Με κοίταζε μ' εκείνο το κωλοπαιδίστικο πείσμα στο στόμα, θα έρθω θες δε θες, γιατί έτσι θέλω. Κοίτα, σου υπόσχομαι πως θα σου πάρω τα καλύτερα, τα πιο όμορφα, ξέρω ποια σ' αρέσουν, ξέρω ποια σου πάνε, πράσινα σαν τα μάτια σου, ας είναι και κλειστά, πάλι πράσινα θα είναι, εις τον αιώνα. Αλλά φύγε, γαμώτο μου, φύγε πια κωλόγρια, ως την τελευταία στιγμή να με παιδεύεις, τσακίσου, στο κρεβάτι σου αμέσως, ακούς;

Αυτή τη φορά, πρώτη και τελευταία, θα σε ντύσω και θα σε χτενίσω όπως θέλω εγώ, να δεις πώς είναι μόνο. Μόνο να δεις πώς είναι. Έλα τώρα, κάνε γρήγορα μη μου παγώσεις κι έχουμε άλλα, θα έχουμε πολύ καιρό μετά να τα βρούμε οι δυο μας.

Καίτη Στεφανάνκη: Τα Συνεπί, τα Διαπλήν του Άα

Χαράματα ξεκίνησε ο Άα, τον δράκο τον Ωω-μέγα για να βρει. Τους είχε αρπάξει την Επιθυμία. Δίχως αυτή ζούσανε άθυμοι, απρόθυμοι και απαθείς, ώσπου να τους θερίσει ώριμους ο Χάρος.

Ξεκίνησε λοιπόν ο Άα, να βρει τον Ώω να τον νικήσει, και την Επιθυμία, με άλλα λόγια τη Ζωή, από τον δράκο να γλυτώσει. Τι να 'ξερε κι αυτό το τρυφερούδι, αμούστακο παιδί απ' τη ζωή! Να σώσει τους υπόλοιπους ονειρευόταν, αυτή η αποθυμιά του είχε απομείνει.

Βρίσκει τον δράκο να ερωτοτροπεί με τις κλεμμένες του χαρές και του ζητά να του τις παραδώσει. Θυμώνει ο Ώω, οργίζεται κι έναν πελώριο βράχο του πετά, να τον σκοτώσει.

Τρέχει και κρύβεται ο Άα στη μέσα του σπηλιά, στον εαυτό του. Από τρυπούλες τώρα ξεφυτρώνουν πλάσματα μικρά, νανοεπιθυμίες· ολοδικές του επιθυμίες είναι. Όπλα τους έχουνε τα σύμβολα της αριθμητικής: το Συν που δίνει, το Πλην που παίρνει, το Επί πληθαίνει την ελπίδα, το Διά μοιράζει την αγάπη. Μαζί, τον δράκο τον Ωω-μέγα πολεμούν και τον κατατροπώνουν!

Ξεθάβουνε νερά-ποτάμια πόθων και παθών· τα ελευθερώνουνε απ' τα δεσμά του Άλλου.

Στη χώρα τους ξανά η Ζωή κι όλοι μαζί γυρνούν, ιπτάμενοι στο μαγικό χαλί του Ίσον.

Μαρία Σύρρου: Σιγά μην έπεσα

Τύχη κι αυτή — το ξερό ρέμα ήταν γεμάτο σακούλες με σκουπίδια, έτσι έπεσα στα μαλακά. Εδώ που τα λέμε, δεν πρόλαβα καν να γευτώ την πτώση μου, γιατί το ψωράλογο που ήταν δεμένο κάτω απ' το τσιμεντένιο γεφυράκι τρόμαξε και με κλώτσησε. Τον πόνο της κλωτσιάς δεν τον θυμάμαι. Θυμάμαι ωστόσο την τρομάρα που πήρα. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, πώς και δεν είχα προσέξει από πριν το ζωντανό. Μπορεί και να μην είχα μπει στον πειρασμό να περάσω το γεφυράκι άκρη άκρη — κρατούσα ισορροπία πάνω στο στενό πεζούλι του με τα χέρια τεντωμένα, έτοιμη λες να πετάξω. Κατά την προσφιλή συνήθειά μου, πατούσα εναλλάξ πότε στο ένα πόδι πότε στ' άλλο, κοιτώντας ηδονικά την άκρη των παπουτσιών μου. Πώς έγινε κι έπεσα ούτε που θυμάμαι. Θα μου πεις, περάσαν σαράντα τόσα χρόνια από τότε. Ότι είχα βγάλει την τρίτη δημοτικού.

Τούτη την παιδική ανάμνηση την έχω διηγηθεί αμέτρητες φορές, τόσες που δεν μπορώ πια να υπολογίσω την απόκλιση απ' ό,τι είχε πραγματικά συμβεί κείνο το απόγευμα. Η μαμά θυμάται, λέει, πως μου τις είχε βρέξει σα με είδε τρομαγμένη και λερωμένη. Φορούσα τα καλά μου, βλέπετε. Γιατί, κανείς δε θυμάται. Άραγε, με είδε κάποιος να πέφτω;

Νίκος Τακόλας: ΟΥΤΙΣ, ΟΥΤΙΣ

Ο ουρανός σκεπασμένος με μολυβιά καμπυλωτά σύννεφα. Ο φαροφύλακας κοιτάζε ασυναίσθητα από το φάρο τη θάλασσα. Πετάχτηκε πάνω, ταραγμένος. Μια βάρκα με ένα επιβάτη πλησίαζε αργά το φάρο. Αγριεύτηκε. Είχε μέρες να δει άνθρωπο. Γύρω του αναβόσβηναν λαμπάκια από τους ασύρματους και τα μηχανήματα, ένιωθε δεμένος με τον κόσμο. Αλλά η βάρκα; Ούτε σινιάλο ούτε νεύμα. Κι αν ήταν εχθρός; Στο μισοσκοτάδο δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα. Άρπαξε το όπλο και πρόβαλε στο γείσο του φάρου, πιο σίγουρος. Αν, όμως, ήταν κι ο άλλος οπλισμένος; Αν ήταν πολλοί; Ο αγριεμένος Ποσειδώνας σκόρπισε τη φωνή του, όταν φώναζε. Μα τι ήθελε τέλος πάντων ο επισκέπτης; Πώς βρέθηκε εδώ; Ο νους του δεν ξεκολλούσε από το κακό.

Η θάλασσα έπαιρνε τη βάρκα στις κορφές των κυμάτων. Κι έτσι απλά σε μια στιγμή την αναποδογύρισε. Περίμενε έντρομος, κοντανασαίνοντας. Ούτε βάρκα ούτε επισκέπτης, μόνο μανιασμένα κύματα. Η θάλασσα μελάνιασε, μια άγρια νύχτα ερχόταν. Γύρισε παραπατώντας στο θάλαμο.

“Δεν ήταν κανένας, ακούς, κανένας. Γελάστηκες.”, επαναλάμβανε τρέμοντας, σαν αγκρισμένο αγρίμι.

Ύστερα έπιασε τον ασύρματο, πριν την ώρα της επίσημης αναφοράς.

“Φάρος 10, φάρος 10 ανταπόκριση”, φώναζε με φωνή ηχώ.

“Σ’ ακούμε 10”, απάντησε το λιμεναρχείο.

“Όλα εντάξει. Όλα εντάξει από 10, καληνύχτα...”.

Ελένη Τσατσάκη: Αϋπνία.

Με λένε Ιάκωβο και δεν έχω αδέλφια.

Ο μπαμπάς είναι συνέχεια μεθυσμένος και η μαμά σκοντάφτει και γεμίζει μελανιές. Έτσι μου λέει.

Το δωμάτιό μου είναι μικρό μ' ένα μικρό παράθυρο που βλέπει στο φωταγωγό. Τις νύχτες που σηκώνομαι διψαγμένος για νερό, βλέπω τη μαμά με κόκκινα μάτια στην πολυθρόνα. Κάτι μπήκε στο μάτι της, έτσι μου λέει. Θέλω να πεθάνει η γριά που προσέχει η μαμά μου και να ξαναπάρουν στη δουλειά τον μπαμπά μου.

Για την οικογένειά μας θα γράψουμε [αύριο](#) στο σχολείο μας είπε η κυρία....

Εκατό τρία, εκατό τέσσερα προβατάκια...έλα ύπνε.

Αμίνα Πουλχερία Φράνη: Happiness Resort

Ζέστη! Σα να 'χες αναμμένο το καλοριφέρ μες το κατακαλόκαιρο. Και από τους αθέλητους κόμπους ιδρώτα, σταγόνες της τρανής απόδειξης ότι ανταποκρίνεσαι, επιβιώνεις και ιδρώνεις στο πνιγηρό τροπικό κλίμα, έσταζαν μνήμες κάθε τόσο, σαν να καθάριζε η εσωτερική πάλη μιας ζωής.

Είχε όνομα, είχε. Και φύλο και ηλικία και εθνικότητα και επάγγελμα. Το επάγγελμα ήταν πάντα προσωρινό σα να φυσούσε αέρας κι έφερνε καινούργια ξεκινήματα, έσβηνε κατόπιν ό,τι είχε συμβεί για να καταχωρηθεί στον φάκελο Παρελθόν ή Ξεχασμένα.

Κρατούσε σφιχτά τη σκούπα κι έσερνε τη λίγη σκόνη πάνω στα πολυτελή μάρμαρα της κεντρικής αίθουσας του ξενοδοχείου. Ένα φαράσι με ψηλό κοντάρι περίμενε στο άλλο χέρι, τσακ, αγκάλιαζε τη σκούπα ήσυχα. Με τόση φασαρία γύρω, βαλίτσες, αφίξεις, παιδιά να φωνασκούν σε όλες τις γλώσσες του κόσμου, λίγη εσωτερική ησυχία ήταν ότι έπρεπε.

Ένας ηλικιωμένος Νορβηγός ρώτησε κάτι . Τινάχτηκε! Δεν ήξερε καμιά γλώσσα του κόσμου. Η διάγνωση ήταν ξεκάθαρη, «Αγλωσσία»! Την πέρασε για κωφάλαλη. Μα ούτε νοήματα, , τηλεπάθεια μόνο, δεν καταλαβαίνετε; Νοητή εικόνα εστιατορίου, άρα αυτό έψαχνε. Τον έσπρωξε μαλακά και τον οδήγησε στον διάδρομο με τις ζωγραφισμένες Καρυάτιδες. «You look like one of these», της είπε και πριν μπει στο εστιατόριο έβαλε στο χέρι της ένα δέυρο.

Στέλλα Φραντζή: Η διάσωση του φλαμίνγκο

Κόσμος πολύς είναι ξαπλωμένος κάτω από τα αρμυρίκια, προς αποφυγήν του καυτού ήλιου. Κάποιοι κολυμπούν και άλλοι παίζουν ρακέτα, βρίζοντας τις χαμένες μπαλιές, μια που ο δυνατός άνεμος στέλνει συνέχεια το μπαλάκι στον αγύριστο.

Μερικά πιτσιρίκια τσιρίζουν γύρω από ένα τεράστιο φουσκωτό φλαμίνγκο. Αναρριχώνται πάνω του, αλαλάζουν θριαμβευτικά σαν Ερυθρόδερμοι και ξαναβουτούν στη θάλασσα. Τζάμπα το σκαρφάλωμα, δηλαδή. Μα, ξαφνικά, μια δυνατή ριπή του ανέμου- πόσο πιο δυνατή πια;- καταφέρνει να το αρπάξει από τα παιδικά χεράκια. Άφωνα τα μικρά, παρακολουθούν το παραδείσιο πουλί να εξαφανίζεται με εντυπωσιακές κωλοτούμπες, που θα ζήλευε κάθε πρωταθλητής, που σέβεται τον εαυτό του. Η εικόνα παγώνει. Όλοι παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα το φλαμίνγκο να απομακρύνεται και τα πιτσιρίκια να το κυνηγούν.

“Αφήστε το”, φωνάζει ολόκληρη η παραλία.

“Ανάθεμα!” γρυλίζει ο πατέρας και καταριέται την ώρα που υπέκυψε στα παρακάλια και αγόρασε το αναθεματισμένο πουλί.

Τα παιδάκια εγκαταλείπουν, κλαίγοντας, την προσπάθεια. Πίσω απ’ τα βράχια, εκεί που έχει πια χαθεί το φλαμίνγκο, σκάει μύτη ένα φουσκωτό του Λιμενικού. Μα... τι είναι αυτό το ροζ πράγμα που σαλεύει; Και όμως... σε λίγο δυο

ηλιοκαμένοι άντρες, παραδίδουν στην αγκαλιά των παιδιών το περήφανο πουλί.

Ολόκληρη η παραλία ξεσπάει σε ξέφρενους πανηγυρισμούς!

Γιώργος Χουλιάρας: Το έν πέμπτον της εικόνας

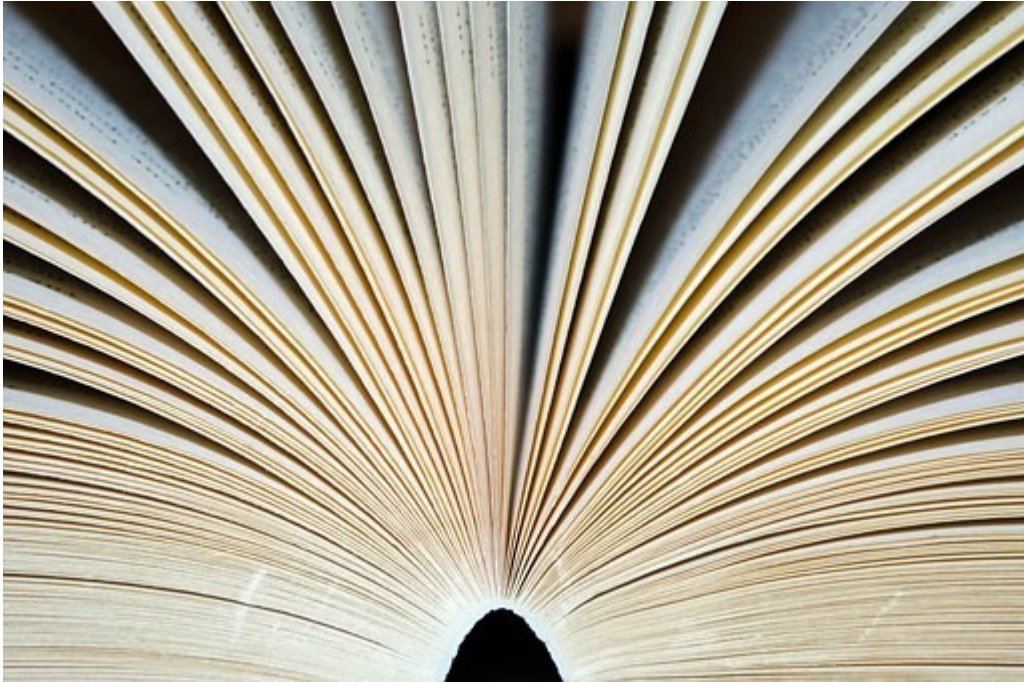

Αν μια εικόνα αντιστοιχεί σε χίλιες λέξεις, τότε διακόσιες λέξεις ισοδυναμούν με το ένα πέμπτο μιας εικόνας, που θα μπορούσε να είναι η εξής φωτογραφία πέντε συμμαθητών, από τους οποίους τέσσερις έχουν κοπεί πριν μπει στο κάδρο.

Ένας πέθανε, ένας παντρεύτηκε, ένας διέφυγε στο εξωτερικό, ενός αγνοείται η τύχη. Όποιος μόνος του μαθαίνει τον θάνατο δεν έχει καιρό να χάσει με συμμαθητές, όπως ούτε εκείνος που οι δεσμεύσεις του σκότωσαν κάθε διάθεση για αναπαράσταση όσων νόμιζε ότι έκανε όταν ήταν παιδί. Άγνωστο ή αδιάφορο είναι το τι κάνουν όσοι εγκαθίστανται στην άγνοιά μας, έχοντας ξεφύγει από εκείνα που κάνουμε πιστεύοντας ότι τόσο μακριά που βρίσκονται θα έχουν ξεχάσει πόσες εικόνες χρειάζονται ακόμη και για μία λέξη.

Κάθε χρόνος που περνά φωτογραφίζοντας λέξεις σε χιλιάδες πόζες για τη δουλειά μου το βρίσκω όλο και πιο δύσκολο να συγκρατήσω οτιδήποτε για όλα αυτά με τρόπο που θα μπορούσε να γραφεί στο φως χωρίς να το κρύβει το σκοτάδι. Θα ήταν άδικο να πω ότι δεν αναγνωρίζω πρόσωπα, αφού από τότε που έσπασαν όλοι οι καθρέφτες ούτε το δικό μου δεν γνωρίζω. Έχω την εντύπωση ωστόσο πως λείπω από τη φωτογραφία και ας μην υπάρχει άλλος κανείς εκεί.

Χρ. Αντωνίου: Ο πωλητής ποιημάτων

Ήμουν στα Goodys, ένα αυγουστιάτικο μεσημέρι, για ένα club sandwich. Ξαφνικά άκουσα μια πολύ δυνατή φωνή:

-Πουλάω ποιήματα.... πουλάω ποιήματα.

Έστρεψα το κεφάλι κατά τη φωνή. Ένας τριανταπεντάρης, με μια υφασμάτινη τσάντα που περιείχε τηνπραμάτεια του, γύριζε από τραπέζι σε τραπέζι, μα όλοι τον έδιωχναν. Ένα ερωτευμένο ζευγαράκι, χωρίς καθόλου να κοιτάξει και χωρίς να σταματήσει τις περιπτύξεις του μέρα μεσημέρι, τον απέπεμψε μ' ένα περιφρονητικό τίναγμα ανάποδης παλάμης του αγοριού. Του έγνεψα.

-Τι πουλάς φίλε μου;

-Ποιήματα κύριε, ...ποιήματα.

-Ποιος τα έχει γράψει?

-Εγώ κύριε, εγώ... Τα πουλάω να βγάλω χρήματα, με διώξανε από τον Δήμο που δούλευα, γιατί είμαι άρρωστος. Έχω, μου είπαν, στο κεφάλι μου έναν όγκο, σαν ένα ρόδι και φωνάζω δυνατά, γιατί δεν ακούω καλά κι η μάνα μου είναι καρδιακή και δεν έχει άλλον εκτός από μένα και πρέπει να της αφήσω λίγα λεφτά, δεν έχει σύνταξη. Κανείς όμως δεν αγοράζει, όλοι με διώχνουν αν είδατε.

-Για να δω, του είπα και πήρα ένα από τα βιβλία του στα χέρια μου.

Άρχισα να ξεφυλλίζω με ενδιαφέρον τις λιγοστές άλλωστε σελίδες του βιβλίου.

-Σας αρέσουν κύριε;

-Πολύ, του είπα κι αρχίσαμε την κουβέντα. Τα λέγαμε για μισή περίπου ώρα. Άκουγε με ενθουσιασμό τα επαινετικά μου λόγια. Ο όγκος στο κεφάλι είχε περάσει σε δεύτερο πλάνο. Για τα ποιήματά του μόνο νοιαζότανε ο άμοιρος.

Μου έδωσε το κινητό του. Ποτέ όμως δεν του τηλεφώνησα.

Κώστας Γιαννόπουλος: Το Καρύδι και το Εγώ

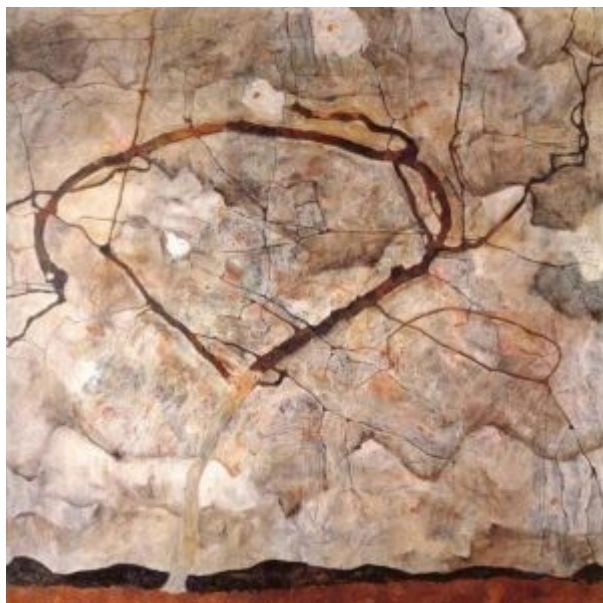

Καθόμουν σε μια καρέκλα. Δεν είμαι σίγουρος τι καρέκλα ήταν. Πάντως ήταν αρκετά αναπαυτική. Γι' αυτό συμπεραίνω πως ήταν μια πολυθρόνα για τη θάλασσα. Δεν είχα καμιά όρεξη να σηκωθώ. Έτσι καθώς το οπίσθιο μέρος του σώματός μου άρχισε να μουδιάζει από την πολύωρη ξάπλα, είπα να κάνω κάτι. Αφού ο καθένας το ξέρει πως δεν είναι δυνατό να μην κάνεις τίποτα... Πήρα λοιπόν ένα καρύδι από ένα μεγάλο μπωλ μπροστά μου και δοκίμασα να σπάσω το κέλυφός του. Αλλά δεν τα κατάφερα. Έτσι πήρα κι άλλο καρύδι στο ίδιο χέρι και προσπάθησα πιέζοντας το ένα με το άλλο να τα γυμνώσω από το κέλυφός τους. Αυτή τη φορά τα κατάφερα.

Το ένα καρύδι ήταν αφράτο και ζωντανό σαν νεαρό αγόρι στην εφηβεία του. Το άλλο έμοιαζε σ' εμένα που ήμουν πια κοντά στα γεράματα. Εγώ που δεν αναγνώριζα τον εαυτό μου και είχα βγει από το Εγώ μου όπως το τζούφιο καρύδι. Δεν το χρειαζόμουν πια αυτό το Εγώ που με είχε συντροφεύσει όταν ήμουν εκείνος ο άλλος, ο ζωντανός εαυτός μου. Ήμουν αυτός που το Εγώ του αργοπεθαίνει. Αλλά Εγώ έχουν μόνο οι άνθρωποι, όχι τα καρύδια. Τα καρύδια ωριμάζουν ή σαπίζουν χωρίς Εγώ. Μοναχά τους.

Τελικά τα καρύδια είναι πιο τραγικά απ' τους ανθρώπους.

Λίζα Διονυσιάδου : Η μάχη των λέξεων

Μέσα σ' αυτόν τον καρβουνιασμένο Ιούλιο που μας σημάδεψε, μου ζήτησαν να γράψω ένα αφήγημα διακοσίων λέξεων.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν ποιο ακριβώς θα έπρεπε να είναι το είδος αυτών των λέξεων. Υπάρχουν λέξεις που θα μπορούσαν να πετάξουν πάνω από αποκαΐδια, θανάτους, καταστροφές και να καμωθούν πως υπηρετούν την λογοτεχνία; Αμφιβάλλω.

Οπότε, η δεύτερη σκέψη μου ήταν πως μάλλον οι λέξεις είναι αλεξίσφαιρες και αλεξίβροχες στην απόγνωση. Κάτι σαν τους διανοούμενους σε περιόδους κρίσης.

Στο μεταξύ ήρθε ο Αύγουστος και προχωρά, κι εγώ εξακολουθώ να ανακατεύω τις σκέψεις μου με το τραγούδι των τζιτζικιών.

«Και ποιος σας είπε ότι ήρθαμε σε αυτή τη ζωή για να είμαστε ευτυχισμένοι»; Μου είπε κάποτε ο Γιώργος Χειμωνάς .

Τα ίδια αυτά λόγια τα συνάντησα στο βιβλίο της Ναντιέζντας Μάντελσταμ που διαβάζω αυτό τον καιρό. Την περίοδο της απελπισίας τους, όταν πρότεινε στον άνδρα της να αυτοκτονήσουν μαζί, εκείνος αντέτεινε:

«Πώς ξέρεις τι θα γίνει μετά; Η ζωή είναι ένα δώρο που κανένας δεν θα τολμήσει να απορρίψει. Γιατί σου έχει κολλήσει ότι οφείλεις να είσαι ευτυχισμένη»;

Όπως και να το σκεφτώ όμως, η μάχη του άμαχου πληθυσμού των λέξεων με τη ζωή είναι άνιση...

Τίνα Κωνσταντάτου: Η νταλικά

Λίγα δευτερόλεπτα πριν εμφανιστεί από το πουθενά εκείνη η τεράστια στολισμένη με δράκους που 'βγαζαν φωτιές από παντού νταλικά που έτρεχε με χίλια, σκεφτόμουν πως τελικά τα ηρεμιστικά χάπια που συνταγογραφούν πού και πού –τι πού και πού, διαρκώς κι ανελλιπώς- διάφοροι γιατροί προκειμένου να δικαιολογήσουν το χαρτονόμισμα που εισπράττουν ή, έστω, για να απομειώσουν την αδυναμία τους να βοηθήσουν ουσιαστικά, δεν κάνουν τίποτα.

Λίγο αργότερα, στα κλάσματα δευτερολέπτου που προηγήθηκαν πριν πάψω για κάποιο λόγο να αισθάνομαι το παραμικρό, πρόλαβα να σκεφτώ πως τελικά είχα άδικο, γιατί εάν δεν με είχε πιάσει εκείνη η χαπιοθολούρα -εξαιτίας ή χάρη στην οποία θυμάσαι μεν ότι κάτι θέλεις να θυμηθείς αλλά δεν μπορείς να θυμηθείς τι ακριβώς ήταν αυτό-, εκείνη ακριβώς η θολούρα που μ' έσπρωξε να αποφασίσω να ξαναπεράσω απέναντι μπας και θυμηθώ τι ήθελα να θυμηθώ, ή να ξεχάσω, ήταν η αιτία που οι δράκοι πέρασαν από πάνω μου κι αν και δεν ξέρω αν κάηκα ή χτυπήθηκα ή πατήθηκα, πάντως σιγουρεύτηκα πως τελικά αυτές οι ουσίες σε σπρώχνουν ενίοτε να κάνεις αυτό που πραγματικά επιθυμείς. Ή να το αποφύγεις.

Πάντως θυμήθηκα τι είχα ξεχάσει. Απλά δεν προλάβαινα πια να το πραγματοποιήσω. Αλλά και δεν με ένοιαζε πια.

Παυλίνα Παμπούδη: Το 56^α

Το «Καφέ Μπαρ 56» με τον απόκοσμο φωτισμό ήταν άδειο.

-Ένα τοστ παρακαλώ. Και μια μπίρα, είπε ο Μπίλι στη νυσταγμένη κοπέλα πίσω απ' τον πάγκο.

Εκείνη έφερε αμέσως τη μπίρα και κάτι τυλιγμένο σε σελοφάν –σίγουρα και με γεύση σελοφάν.

-Ευχαριστώ... Είμαι γείτονας – έστω για απόψε μόνο... είπε εκείνος. Μένω στο 56^α...

Η κοπέλα τον κοίταξε πιο προσεχτικά. Φαινόταν σοβαρός κι ήταν αρκετά ευπαρουσίαστος – παρά το άσχημο σημάδι γέννας που είχε στο μέτωπο.

- Ποιο 56^α; έκανε. Δεν υπάρχει κανένα 56^α...

-Η γαλάζια πόρτα, δίπλα...

-Ποια γαλάζια πόρτα; Δεν υπάρχει καμιά γαλάζια πόρτα. Άχτιστο οικόπεδο έχουμε δίπλα!

-Με κοροϊδεύετε; Ολόκληρο αρχοντικό δίπατο είναι! Μένουν αυτές οι συμπαθητικές δίδυμες γριούλες... Ξέρετε, είχαν έρθει το απόγευμα στην ποιητική εκδήλωση, στο Δημαρχείο. Τους υπέγραψα το βιβλίο μου και με κάλεσαν να διανυκτερεύσω σπίτι τους...

-Ποιες δίδυμες γριούλες; απόρησε η κοπέλα. Δεν υπάρχει καμιά δίδυμη γριούλα...

*

Η Μαρκέλλα είχε γεννηθεί με σημάδια από τις κλωτσιές της Μικέλας στην κοιλιά της μάνας τους και, ογδόντα χρόνια τώρα, δεν της το είχε συγχωρήσει.

-Σε ποιο μπαρ έστειλες τον ποιητή τέτοια ώρα; Αφού δεν υπάρχει κανένα μπαρ, γκρίνιαξε μουτρωμένη στην αδελφή της.

-Ποιον ποιητή; είπε η Μικέλα. Δεν υπάρχει κανένας ποιητής...

Δήμητρα Σταυρίδου: 1922

Η ανιαρή λίμνη, με τα περιχαρακωμένα νερά και τον υπόγειο κόσμο που ασφυκτιά κάτω από νούφαρα, καλάμια και σώματα κύκνων, επιλέγει συνετά το μελαγχολικό εραστή της. Πιθανόν κι η ίδια να δημιουργήθηκε από κάποιο φράγμα που υψώθηκε κάποτε για να εξυπηρετήσει την υδροδότηση παρακείμενων πολιτειών ή την αναπαραγωγή κάποιου σπάνιου είδους βατράχων. Τα πουλιά την αγαπούν γιατί μοιάζει με πλατύστομο δοχείο ικανό να αναδείξει την ομορφιά τους και όσο κατεβαίνουμε προς τις τροπικές χώρες η λίμνη χαιρετίζεται ως λασπωμένο έλος των αδυναμιών που προκαλεί η ζέστη και η επιβίωση των λαθροκυνηγών.

Εκεί, οι όχθες της είναι πάντα νοτισμένες από μια βαριά, δυσώδη υγρασία, ικανή να υπνωτίσει, να ζαλίσει, να αιχμαλωτίσει, ιδίως την ώρα του δειλινού. Τα σάπια, ακίνητα νερά μαυρίζουν τα καταλύματα των ιθαγενών και οι ειδικοί απεσταλμένοι ταξιδιωτικών εντύπων δε χορταίνουν να φωτογραφίζουν αυτήν την παχιά, ρυπαρή γλίτσα που τρυπώνει ακόμα και στις εσοχές των ταπεινότερων ονείρων για απεγκλωβισμό. Επιπλέον, η άπνοια χαρίζει στη γύρω βλάστηση κάποιου είδους ινώδη νεκροφάνεια και καθιστά τον νυχτερινό ύπνο ακόμα πιο επικίνδυνο απ' ό,τι οι επαπειλούμενες επιθέσεις γιγάντιων ερπετών απ' τον λασπώδη βυθό της λίμνης.

Σε μία τέτοια λίμνη πλέει με το κανό του αυτός ο Τσβάιχ.

Έφη Φρυδά: Στον Σκοτάδη

Ήτανε, λέει, ένα παλιό μαγαζί – ο Σκοτάδης - όπου κάθε πρωί, αξημέρωτα, πηγαίνανε οι ψαράδες να φάνε πριν σαλπάρουν για την ψαριά της μέρας. Εκεί ήταν που άρχισα να διακρίνω στα σκοτεινά. Είδα στο κυρτό του κουταλιού το φως να ισορροπεί. Στο κοίλο του μαζευόταν το σκοτάδι κι εκεί μέσα το φύλαγε. Η αιχμή του πιρουνιού συγκέντρωνε την αντανάκλαση των αστεριών, το μαχαίρι τεμάχιζε το φεγγάρι και μοίραζε δέσμες φωτός παντού ένα γύρο· και τα κομμάτια αυτά, σαν καθρεφτάκια σε ρούχο χίπικο, αντανακλούσαν το λιγοστό φως, μεγαλώνοντας τις σκιές στην επιφάνεια της ψαρόσουπας που σάλευε καθώς το κουτάλι την έσπαζε σαν τις αστραπές σε λεία θάλασσα, ψαρεύοντας ξεφλουδισμένες γαρίδες και κομμάτια μπακαλιάρου –νοστιμότατοι λεβιάθαν σε χώρα γκουρμέ γιγάντων.

Αίφνης ένας γάτος κόκκινος ξετρύπωσε από τις ψαροκασέλες και διέσχισε το δρόμο, συγκεντρώνοντας πάνω του όλο το παραχθέν φως. Κάθε του τρίχα ακτινοβολούσε από τη ρίζα ως την κορυφή, καθώς αυτός βάδιζε με την ουρά ψηλά μεταφέροντας αντίκρυ το φως με την άσβεστη δάδα της αλήτικης χάρης του.

Πυρόχρωμος πέρασε εκεί, στο πλωτό μανάβικο της Ρέας, κι αμέσως είδα χρώματα να λικνίζονται. Το μαύρο κουκούτσι μπηγμένο στην κατακόκκινη σάρκα έκλεισε σπιθίζοντας το μάτι στον γιαρμά που κύκλωσε με το χνούδι του μια στοίβα εκτυφλωτικά κεράσια που, κι αυτά με τη σειρά τους, γλίστρησαν το μεταξένιο τους φως σε κάτι ώριμα κορόμηλα. Ήταν αυτά που νίκησαν τελειωτικά το σκοτάδι σκορπίζοντας γύρω τη ζουμερή τους ευωδιά, καθώς εκείνος, ο γάτος που λέγαμε, τα βρήκε τόσο αναπαυτικά που αποφάσισε να κοιμηθεί πάνω τους.

Και έτσι το σύμπαν στου Σκοτάδη φωτίστηκε μεμιάς.

Γεωργία Παπαδάκη: Εγώ, ο Λεόντιος του Αγλαΐωνα

Απ' όλα τα εγώ μου (τα θηλυκού γένους τα γράφω με ωμέγα και τα αρσενικού με όμικρον) υπάρχει ένα για το οποίο, παρά τις μεταξύ μας συχνές διαφωνίες, τρέφω σεβασμό, λόγω του αρχέγονου και πρωτόγονου στοιχείου του. Δεν είναι λίγες οι φορές που με φέρνει σε δύσκολη θέση, που το αντιμάχομαι, που γίνεται αιτία να πονέσω, που όμως το αγαπώ, γιατί, σαν του αφεθώ, με πάει βαθιά, πολύ βαθιά στο μυστηριακό είναι μου. Αυτό το εγώ μου το ανακάλυψα κάποτε — τι συγκίνηση! — καταγεγραμμένο με συγκεκριμένο όνομα και πατρώνυμο στην *Πολιτεία* του Πλάτωνα: Λεόντιος, ο γιος του Αγλαΐωνα.

Γράφει δηλαδή ο Πλάτων γι' αυτόν, μα και για το δικό μου — μόνο;... — εγώ: Μια μέρα ο Λεόντιος, καθώς ανέβαινε από τον Πειραιά στην Αθήνα, από την εξωτερική πλευρά του βόρειου τείχους, αντιλήφθηκε κάτι πτώματα ξαπλωμένα κοντά στο σπίτι του δήμιου και αισθάνθηκε την επιθυμία να πάει να τα δει· συγχρόνως όμως ένιωσε και αποστροφή και απέτρεπε τον εαυτό του απ' αυτό που ήθελε να κάνει. Για ένα διάστημα πάλευε μέσα του και σκέπαζε το πρόσωπό του, μα τελικά νικήθηκε από την επιθυμία και με τα μάτια ανοιγμένα διάπλατα έτρεξε κοντά στα πτώματα και τότε είπε: « Νά, για σας κακορίζικα, χορτάστε το υπέροχο θέαμα! ».

Κι εμείς σήμερα, κοιτώντας τον Λεόντιό μας με τρυφερότητα και συγκατάβαση, του λέμε: «Όλα αλλάζουν στη γη, εκτός από την ψυχή του ανθρώπου».
